

AKI

Zemessé atalalitré A.K.

Az n. 559

~~339~~

82 8

Tóth Miklós:

JEGYGYÜRÜ A MELLÉNYZSEBBEN

=====

Levelet szerző: Fiskó András

Tervek: Gy. Dénes György

Levelet Vigjáték 3 felvonásban.

S z e r e p l ős k :

Csóri Antal — GYÖRFI SÁNDOR
Ida, a felesége — GYÖRFI KLÁRA
Kató, — KISHÁRDOLY ERIKA
Zoty, — ^{gyermekai} NOVÁK KORNÉL
Barsai Pál — KOLLÁR BÉLA
Kartalné — FITUS TERÉZ
Soltész — VÁCI ISTVÁN
Pálos Imre — KÖMÜVES ZOLTÁN

B l ő j á t é k:

/Függöny, illetőleg előfüggöny előtt játszódik, kis jelzéssel, melyen felirat: váróterem./

Megafo: /mikor a nézőtér elsötétül, már mondja/: Figyelem! Gyorsított személyvonat érkezik Kisterenye, Nagybátony, Pásztó, Apc, Selyp felől a negyedik vágányra.

/Ha előfüggöny van, akkor a nagyfüggöny most megszét. A megafo még egyszer/: Figyelem! Gyorsított személyvonat érkezett Kisterenye, Nagybátony, Pásztó, Apc, Selyp felől a negyedik vágányra!

Soltész: /Csórrival balról be. Mindketten középkorú férfiak, Soltész jó svádájú, szeret is beszélni. Tuszkolja befelé Csórit/ ^{Itt nincs akkora} Jöjjön már, ~~beszélgetünk egy kicsit~~ ~~igazán a 777-esnél dolgozik?~~

~~Csóri: /Soltész ellentéte, szerényebb, bátortalanabb/ Megmutathatom a vállalati igazolványomat...~~

Soltész: ~~Ha nem, de hát mondja, nem furcsa? Ugyanannál az építőipari vállalatnál dolgozunk és egy vasuti~~

~~fülkében ismerkedünk meg véletlenül....~~

Csóri: Hát igen...

Soltész: Régóta utazik ezen a vonalon?

Csóri: Második hónapja.

Soltész: Ó, hát akkor ezért... maga még ujó új ingás. Hajjaj! In már négy éve csinálom ezt: minden más-

dik pénteken este haza, hétfőn hajnalban vissza...

Csóri: Még egy éve? És mit szól a családja?

Soltész: Annyi bizony.

Csóri: En nagyon örülök, hogy felfedezték egymást. Mégis, egy ilyen tapasztalt ingás...

Soltész: En már ismerem a dörgést.

Csóri: Erre iszunk egy kortyocskát. /zsebéből kis lapos üveget vesz ki/

Soltész: Nem, köszönöm, ma munkát van...

Csóri: Ez a gyűszűnyi csak nem árthat?

Soltész: Ha jó, hát egy kis pohárával... Jó egészséget! /iszik/ Hi, ez már igen! Régen ittam ilyen finom szilvóriumot!

Csóri: Saját termés. Ugy dugdosom, még az asszony se tud róla... /nevetnek, Csóri is iszik, majd/

Maga is rős, ugye?

Soltész: Az attól függ.

Csóri: Ezt nem értem. Vagy rős, vagy rőtlen.

Soltész: A dolog nem ilyen egyszerű. ~~Maga úgy mondta,~~ hogy rős.

Csóri: Van egy lányom és egy fiam.

Soltész: És lakása Pesten?

Csóri: Még nincs.

Soltész: ~~Nem is lesz. Most hol alszik?~~ ^{LAKIK PESTEN?}

Csóri: Egy barátoméknál. Távoli rokonok. Náruk alszom egy diványon, amíg találok egy butorozott szobát.

Soltész: Hosszu vendégség lesz.

- Csóri: Miért, kérem? Szolid ember vagyok, csendes, nem zavarok én senkit.
- Soltész: Ezt nem lesz alkalma bebizonyítani. Nős emberrel szóba se állnak Pesten.
- Csóri: No de már engedelmet kérek...
- Soltész: Tőlem hiába kér, nekem nincs kiadó szobám. Megjegyzem, ha volna, magának akkor se adnék. Egy nős ember beköltözik szerényen és szolidan, nem zavar senkit. Aztán két hét múlva elhozza a feleségét látogatóba, az véletlenül ottragad. ~~Ugy~~ mondta, hogy gyerek is van, ugye? GYEREK IS VAN?
- Csóri: Kettő, VAN EGY LÁNYOM ÉS EGY FIAM.
- Soltész: Ők is eljönnek látogatóba, véletlenül ők is ottragadnak és egy nap arra ébred a főbérlő, hogy egy embernek adta ki a szobát és négyen laknak benne.
- Csóri: De kérem, szó sincs arrólm hogy feljöjjenek!
- Soltész: Majd lesz. /egy ember átme~~gy~~ a színen/ az is öreg ingés. Ismerem. Hol laknak maguk?
- Csóri: Pásztón.
- Soltész: ~~Ki ne~~g~~ akar Pásztóról Pestre jönni? Pláne, ha fiatal...~~ Nem uram, kizárt dolog, ha a két lábat lejárja, akkor se kap szobát Pester, mint nős ember.
- Csóri: Mit csináljak? Űrtsam ki a családomat?
- Soltész: Kiirtani nem kell, csak szüneteltetni.

Csóri: Ezt nem értem.

Soltész: Tézze, maga valahogy rokonszerves nekem. Eláru-
lok egy titkot. Én most már negyedik éve vidéken
vös vagyok, de itt a hatvani állomáson, mielőtt
átszállok a pesti vonatra, átlényvegülök nőtlen-
né... /lehuzza a jeggvürüjét, zsebrevágja/ Jegy-
gyűrű a mellényzsebben. Tehát vidéken vös va-
gyok, Pesten nőtlen.

Csóri: Ne haragudjék, ha megmondom, én ezt nem tartom
egészen egyenes dolognak.

Soltész: Ha figyelt egy kicsit, megérthette, hogy engem
nem valamiféle csintalankodási szándék vezetett
erre az elhatározásra, hanem a pesti albérlő-
nyomorítók.

Csóri: És mit szól ehhez a felesége?

Soltész: Minek izgassam ilyesmivel? Furcsa, de az asszo-
nyok nem szeretik, ha a férjük nőtlennek mondja
magát. Tudja, mindjárt rosszra gondolnak. Illet-
ve jóra. Már úgy értem, hogy nekünk jóra...

~~Verés gáz, pályaudvari magáné/~~

Kérhetek még egy pohárkával?

Csóri: Szívesen! /tölt/

Soltész: Egészségére! Mit szól a találmányomhoz?

~~Csóri: Tézze, megmondom őszintén, ez nem nekem való.~~

~~Tudja, én korán nősültem, első szerelmemet vet-~~
tem el. Már nagy gyermekeim vannak, de a felesé-
gemet ma is változatlanul szeretem.

- Soltész: Uram, ketten kétféle dologról beszélünk!
- Csóri: Lehet, de az, hogy egyszer rős, másszor rőtlen, nem, ebbe én biztosan belegabalyodnék.
- Soltész: Azért van az éles földrajzi megkülönböztetés: vidéken rős, Pester rőtlen! Ez kizár mindenemü ~~zavart.~~ Ettől függetlenül maga lehet példás családapa, hűséges férj... X
- Csóri: ~~Vidéken...~~
- Soltész: ~~Pester is!~~ De mit csináljunk - ilyen az élet! /sipolás, magró, vonatzaj/
- Csóri: Ez a mi vonatunk?
- Soltész: Nem, ez most jön Pestről, hozza az ellen-ingázókat, akik Pestről ingáznak vidékre. Van még időnk, jöjjön, igyunk meg egy kávét a büfében. /mindketten jobbra el/
- Megafon: Figyelem! Gyorsított személyvonat érkezik Budapest felől a harmadik vágányra! Figyelem! Gyorsított személyvonat érkezett Budapest felől a harmadik vágányra! A vágányok mellett vigyázzunk!
- Pálos: /Barsival balról be/ /hasorlókoru fiatalemberek/ Gyere be! Már Pest óta akarok mondani valamit bizalmasan, de ez a dagadt Stubnyákné nem megy le az ember nyakáról, folyton fülel...
- Barsi: No, mi az?
- Pálos: Óregem, most már nincs mese: az egész igazgatás, úgy ahogy van, velünk együtt, véglegesen leköltözik Pásztóra.

Barsi: Leköltözik! És aztán?

Pálos: Üregem, nem akard megérteni? Az, hogy naponta Pestről - Pásztóra leugrunk, körülnézni az üzemban, aztán vissza Pásztóról - Pestre, ez a figura megszűnik. Én már szóltam is valakinek, hogy keressen nekem Pásztón egy butorozott szobát és nekéd is azt ajánlom, hogy még ma kezd el a szobakeresést, mert holnap észbekapnak a többi pókok is, aztán pofára esünk.

Barsi: Egy butorozott szoba így is, úgy is kell.

Pálos: És még valami. Hogy a legrövidebb időn belül megkössülj.

Barsi: Mit? Na hagyd ezt az ostobaságot. Ilyen rendelkezés nincs.

Pálos: Na most jól figyelj! Megtudtam, a jövő héten kezdik az építkezést: ötemeletes vállalati konyhá az alkalmazottak számára. Üregem, ilyet még nem is láttál! Kétszoba-hallos, háromszoba-hallos lakások, minden beépítve, csempézett fürdőszoba, hideg-meleg folyóvíz, központifűtés, hűtés, kvarcolás, harcolás a lakásért... Ott fognak lakni a fejesek is, képzelheted, mi lesz ott bedobva!

Barsi: Barátom!...

Pálos: Azt elhiszem! Egy év múlva átadják a házat, teljesen készen. De van egy bökkenő! Láttam a tervrajzot. Egy garsonlakás sincs az egész házban. Kizárólag családos emberek jöhetnek számításba!

Barsi: Ezért mondtad, hogy meg kell nőszülni... Te, mon-
dok valamit: nem is olyan rossz ez. Ha már ugyanis
leköltöztünk... de különben is, tudod, hogy unom
már ezt a lógós életet?

Pálos: Na jó, öregem, de ilyen hirtelen... arra esincs
idő, hogy az ember körülnézzen, udvaroljon...

Barsi: Az a jó! Az első lány, aki megtetszik, szép, e-
gészséges teremtés, - megfogom a kezét - gyerünk
a Tanácsházára! ~~Valam nem probléma az, hogy egy
éven belül meg kell nőszülni.~~

Pálos: ^{7 AZT HISZEM} ~~MEG ÉRTETTEL MEG YOL. EGY-~~
~~Hogy két hónapon belül meg kell nőszülni.~~

Barsi: Azt mondtad: egy év múlva lesz készen a ház.

Pálos: Na és mit gondolsz? Hányan igényelnék? Csak fe-
leséggel nem sokra mész. Akinek gyereke van, az
igen, az kap biztosan. Persze, két srác volna
az igazi, de az technikai okok miatt nem megy.
Srác nélkül reménytelen.

Barsi: Ezek szerint egy éven belül nőszülés és egy srác.

Pálos: És még valami.

Barsi: Még?

Pálos: A legfontosabb! Ugyanis most kell jelentkezni,
még idejében. Megkeresed Horváthnéét és bejelen-
ted a lakásigényedet: Barsi Pál, nős, egy gyerek
atyja.

Barsi: Te bolond vagy! ~~A személyzetis tudja, hogy nőt-
len vagyok!~~

Pálos: ~~A személyzetis a másik szobában ül, nem az ő~~

~~írásztala, tudod milyen rumli van most a beruhá-~~
zások? Bediktálok Horváth-nénak, amit mondtam,
ő beírja egy ivre. Egy év múlva időszerű a be-
költözés. A kapuban áll a gondnok: Barsi Pál, nécs,
egy gyerek atyja! Ha megvan a nécs, megvan a srá-
cod, megkapod a kulcsot, viheted a rekamiét. Ha
nincs, akkor lakás nincs.

Barsi: Hát azért ez... biztosan lehet később is lakást
kapni.

Pálos: Pásztón! Lakást. Na ne idegesíts! Örülök, ha ka-
pok egy butorozott szobát! Én már be is jelent-
keztem Horváth-nénál: Pálos Imre, nécs, egy gyerek
atyja.

Barsi: Nem, ezt nem csinálom!

Pálos: Ilyen gyáva vagy?

Barsi: Nem az, hogy gyáva, de ilyen felelőtlenül... Mi
lesz, ha rájönnek? Bemondok egy asszonyt, egy
gyereket, aztán egyik sincs...

Pálos: Ha idejébe megőröszöl, lesz asszony is, ~~és meg~~
srác is. N. 2

~~Barsi: Az más, hogy mi lesz.~~

~~Pálos: Miért más? Tervezés folyik az egész országban!~~
Nálad ez az évi előirányzat.

Barsi: És ha úgy adódna, hogy egy év múlva nem lesz se
asszony, se gyerek?

Pálos: Na és aztán? Ez lesz az egyetlen eset, hogy va-
lamit beterveztünk, aztán mégse lett?

Barsi: Nézd, lehet, hogy igazad van, de én mégsem tu-
dom megterni.

- Pálos: Tudtam én ezt előre. Éppen ezért cselekedtem én helyetted is. Bediktáltalak!
- Barsi: Hogy mit csináltál?
- Pálos: Bejelentettem a lakás-igényedet: Barsi Pál, nős, egy gyerek atyja.
- Barsi: Te teljesen bediliztél!
-
- Pálos: Miért? Nem kell a lakás?
- Barsi: Azt nem mondtam! De nem ilyen áron! Ilyesmire én nem adtam neked felhatalmazást! Engem azonnal töröltess a listáról!
- Pálos: Kérlek... ha akarsz... Nem erőszak a disznótor... Ha lejön Horváthné, kihuzatlak!
- Barsi: De azonnal!
- Pálos: Azonnal. Bár én, a helyedben szundiznék egyet a dologra. Tudod mit ér egy két szoba-hallos lakás a mai viszonyok között? Egy ilyen házban? És mit kell érte csinálni? Arryit, hogy igaz legyen, amit Horváthné beirtó. Ez csak nem nagy fáradtság?
- Megafon: Figyelem! Személyvonat indul Selyp, Apc, Pásztó, Nagybátony, Kisterenye felé a második vágányról! Gyorsított személyvonat indul Budapest felé az első vágányról!
-
- Pálos: /Barsival balra indul/ Értsd meg, öregem, ha nős vagy, lesz lakás! /mindketten balra el/
- Soltész: /Csórrival jobbról be, átmennek a színen/
Értsd meg, öregem, ha nőtlen^{VAGY}, lesz lakás!
/mindketten balra el/

Megafon: Figyelem! Személyvonat indul Selyp. Apc, Éasztó
... /hang "kicszik..."/

/sötét/

/előjátékok vége, szétmegy a függöny/

o

o

E l s ő f e l v o r á s

/Szin: Csóri pásztói otthonának középső szobája. Jobbra-balra ajtó vezet a másik két szobába, hátul az előszobába. Antik butorok. Hátul hármes ablak a kertre néz, most besüt rajta a júriusi nap. Mikor a függöny szétmegy, a szin üres/

Csóriné: /Katóval balról be/ Gyere, nézd meg, a tükörben jobban látod. Jó lesz a hossza?

Kató: /18 éves, az átlagnál jóval csinosabb lány/
Azt hiszem, így jó lesz. /nézi a tükörben/

Csóriné: Forogj egy kicsit. /Kató megperdül/ Na, ne bolondozz! Azt nézem, hogy egyforma-e mindenütt. Allj már meg! Itt mintha egy kicsit hosszabb lenne. /feltüzi/ Még mindig jó kis anyag ez, bár nem a legutolsó divat.

Kató: Balatonferyvesre, nyári táborozásra ez is jó lesz. Mi kell oda? Ha süt a nap, egy szál fürdőzétrikóban szaladgálunk, ha esik, felhuzzuk a tréningruhát.

Csóriné: Hányan lesztek?

Kató: Az egész osztály.

Csóriné: Mennyit kell még befizetni?

Kató: Három ~~száz~~ forintot.

Csóriné: Még három ~~száz~~ ^{ezret} forintot?

Kató: Igen.

Csóriné: Majd szólj egy-két nappal előbb.

Kató: Anyus, ha visszajövök a Balatonról, én rögtön állásba megyek és visszaadom. Igazán visszaadom.

Csóriné: Anyira nem kell rohanni. Legalább a nyár legyen a tiéd.

Kató: Jó volna, de most van egy remek alkalom. A suliban hallottam, hogy a vegyikombinátot most már teljeseen idetelepitik.

Csóriné: Igen, tudom. Pestről!

Kató: Igen. Itt lesz az igazgatás, a fejések, mind! ~~Le~~levethetem?

Csóriné: Lehet.

Kató: Ha oda bejutnék, az volna a klassz dolog. Ezért se lehet hónapokig nyaralgatni, mert aztán ki-maradok minderből. Csak volna ott az igazgatóson valaki ismerős... /a középső ajtón kopogtatnak/

Csóriné: Ki az? /nincs válasz/

Kató: Biztosan Zotyí hülyéskedik... /a fejéről huzza le a szoknyát/

Barsi: /középen be/ Kezét csókolom.

Kató: /a szoknyától nem is látja, csak hallja/ Jaj, ki az? /jobbra kifut/

Barsi: Bocsánatot kérek, kopogtam.

Csóriné: Nem történt semmi. Ruhát próbált a lányom. Kit tetszik keresni?

Barsi: Kérem szépen, ez a Csóri lakás?

Csóriné: Igen. Az uramat keresi?

Barsi: Tulajdonképpen nem. Meg tetszik engedni...

Barsi Pál vagyok.

Csóriné: Örvendek. Tessék leülni.

Barsi: /leül/ Köszönöm. Én ugyanis butorozott szobát keresek.

Csóriné: Nálunk? Mi sohaseadtunk ki szobát.

Barsi: Nekem azt mondták, hogy a családfő Pestre jár dolgozni és ezért kevesebben vannak.

Csóriné: Mi akkor is elegendő vagyunk erre a lakásra.

Barsi: No, nem azért mondtam, ne tessék félreérteni, csak amiatt, mert ha valaki nincs itthon, akkor ugyebár inkább van lehetőség.

Csóriné: Igen, de az uram minden kéthétben hazajön.

Barsi: Én viszont kéthetenként Pestre megyek, úgy, hogy ez nem volna akadály.

Csóriné: Igazán sajnálom, de mi erre nem is gondoltunk és hát az uram nélkül...

Barsi: A kedves férje mikor jön legközelebb haza?

Csóriné: Most péntekhez egy hétre.

Barsi: Pontosan, amikor én Pestre megyek. Ne tessék haragudni, nem szeretném, ha azt hinné, hogy erőszakos vagyok, de már harmadik napja talpalkok ebben az ügyben... nagyon nehéz...

Csóriné: Tudom én azt... az uramnak sincs még szobája Pesten.

Barsi: Na, ugye, tetszik látni... Talán mégis volna valami lehetőség...

Csóriné: Nézze, én megmondom magának őszintén, mi most adhatnánk helyet magának. De később szükségünk

lehet a szobára és akkor jön a vita...

Barsi: Arra tetszik gondolni, hogy albérlőt nem lehet kitermi? Hát kérem, én akár írásba is adom, hogy egy év múlva mindenképen elmegyek innen. Akkorra ugyanis felépül a vállalati házunk.

Csóriné: Maga ennél a vegyikombinátnál van?

Barsi: Igen.

Csóriné: Az igazgatáson?

Barsi: Osztályvezető vagyok.

Csóriné: Ugy... osztályvezető...

Barsi: Kérem szépen, ennek a szobának /jobbra/ van kijárata az előszobára?

Csóriné: Van.

Barsi: Jó kis szoba lehet. Megnézhetném?

Csóriné: Hát ugyebár... megnézni éppen lehet...

~~Barsi: Tessék megenykedni...~~

Csóriné: Kató! /benyit jobbra/

Kató: Tessék? /megjelenik az ajtóban/

Csóriné: Kislányom, ez az ur itt butorozott szobát keres.

Barsi: Kezét csókolom: Barsi Pál vagyok.

Kató: Csóri Kató... /kézfogás/

Csóriné: Én mondtam, hogy mi sose adtuk ki szobát, de legalább, hogy megnézhesse... /jobbra el/ Hát tessék... /hangja kívülről/... Van benne egy ágy, egy divány, egy szekrény, garnitúra...

Barsi: /Csak Katót nézi/ Látom... /mustrálgatja a lányt/

Csóriné: /hangja kívülről/ Nem mondom, mert ugye egyéb-

ként megfelelné.

Barsi: /Katót nézi/ Nagyon megfelelné...

Csóriné: /hangja kívülről/ Egy fiatalembernek éppen jó volna.

Barsi: Éppen jó... /Kató zavartan elmosolyodik, mire Barsi kérve/ Segítsen már egy kicsit... En nagyon jóviseletű lakó lennék... Kérem szépen...
/Csóriné visszajön/

Kató: Anyus, esetleg ha én átmennék apus ágyába...

Csóriné: De ő minden második pénteken hazajön!

Barsi: Amikor viszont én Pestre utazom! Mire visszaérkeztem, akkor meg ő utazik, váltjuk egymást kérem, az ideális melegágyváltás lenne.

Csóriné: Hát... ha legfeljebb egy évre kellene/ akkor esetleg egy szobát kiadhatnánk... ha az árban megegyezünk.

Barsi: /lecsap/ Mi az ára?

Csóriné: En nem is tudom...

Barsi: Két ^{ezer} ~~száz~~?

Csóriné: /bizonytalanul/ Két ^{ezer} ~~száz~~...

Barsi: Legyen két ^{ezerötven} ~~százötven~~...

Csóriné: Az talán... /azt akarja mondani, hogy sok/

Barsi: /közbevág/ Legyen reggelivel három ^{ezer} ~~száz~~... Megegyeztünk?

Csóriné: /nevet/ Kérem...

Barsi: Tessék parancsolni, itt az első havi házbér.
/átad 300-ast/

- Csóriné: Köszönöm. Mikor akar beköltözni?
- Barsi: Már beköltöztem. A búröndöm az előszobában van.
- Kató: Ez aztán hamar ment!
- Barsi: /nevetnek/ Ugye?
- Zotyi: /tizennégyéves fiú, az előszoba felől, iskolatáskával be/ Zsókolom! Szia Kati!
- Csóriné: Szervusz, fiacskám. Gyere, mutatkozz be a bácsinak. Ez az én Zotyi fiam.
- Zotyi: Zoltán!
- Barsi: Szervusz. Hányadikos vagy?
- Zotyi: Hatodikos.
- Barsi: Jó csapat a Fradi, mi?
- Zotyi: Nna...
- Barsi: A Vasas...
- Zotyi: Egen...
- Barsi: A Honvéd...
- Zotyi: /csak nézi/
- Barsi: MTK?
- Zotyi: Győri ETO!
- Barsi: Bajnokcsapat! Te is focizol?
- Zotyi: És nem is akárhogy!
- Barsi: Ez nagyszerű! Mondok valamit: gyere hozzánk! Tegnap határoztuk el, hogy megalakítjuk a gyár ifi-csapatát. Lesz felszerelés, lesz edző.
- Zotyi: És te bevonnál?
- Barsi: Be.
- Zotyi: Engemet?

Barsi: Téged!

Zoty: Jobbszélsőnek?

Barsi: Jobbszélsőnek! ~~Zotyix~~

Zoty: Klassz pacák vagy! /összekacsibtanak, kezetráznak/ Anyus, mi lesz az ebéd?

Csóriné: /Barsi előtt kicsit restelleve/ Ma csak egyszerű ebédünk lesz. Mikor a férjem nincs itthon, olyat főzünk, amit ő nem szeret.

Zoty: Bableves és mákosnudli. /örömeben fütttyert, irduá/

Csóriné: Fiaccskám, a lakásban nem fütttyürésünk.

Zoty: /az ajtóban/ Nekem nem szabad? De a kukta már tiz perce fütttyül a konyhában! /balra el/

Csóriné: Jesszusom... ^{A LEVES} /középen kisiét/

Barsi: Köszönöm a segítséget. Igérem, rendes lakó leszek, aki nem zavar senkit.

Kató: Engem biztosan nem, mert én még öt egész nap a kertben magolok, akkor három nap szóbeli, aztán ... /gesztus/ Jó napot!

Barsi: Hogyhogy?

Kató: Nyári táborozás a Balatonnál.

Barsi: Ez komoly?

Kató: A legkomolyabb. Hozza be a bőröndjét, majd kikapkolok a szekrényből, hogy elférjenő

Barsi: Igen... ^{ALY MONDJA BALATON?} /behozza a koffert, leteszi, elé áll/ ^{<K: Igen, Balatonra}

Mondja, nem lehetne lemondani azt a nyári izét?

Kató: Ha bolond volnék! Három hónapja erről beszél az egész osztály! Agyban szeret aludni, vagy divá-

nyon?

Barsi: Az nekem mindegy. Megjegyzem, az ideig nagy nyüzsgés lesz a Balatonnál.

Kató: Nekünk megvan a helyünk.

Barsi: Ilyen nagy tömeget nem is lehet rendesen ellátni. Majd órákat várnak ebédre harminc fokos hőségben.

Kató: Mi magunk főzünk!

Barsi: Azonkívül megjósolták, hogy pocsék idő lesz...

Kató: Most miben maradunk? Harmincfokos meleg, vagy pocsék idő?

Barsi: Ez is lesz, az is lesz, csak éppen jó idő nem lesz.

Kató: Mondja, mért mond ilyeneket? Éjjel-nappal tanulok az érettségire, ha visszajövök, mehetek állásba, egyetlen örömöm az, hogy lesz négy jó hetem. El akarja venni a kedvem?

Barsi: Ne haragudjék... szeretném, ha itt maradna.

Kató: Ugrat? Öt perce, hogy először látott.

Barsi: De hogyan láttam? Tessék ezt is számításba venni!

Kató: Még nagyon sok tanulnivalóm van. Ha valami kívánsága volna, anyust megtalálja a konyhában.
/indul/

Barsi: /elébeledül/ Megharagudott?

Kató: Nem szeretem, ha ilyesmivel szórakozik.

Barsi: Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy "szórakozom".
Ez igenis komoly dolog. /Kató egy gesztusára/

Hallgasson meg! Én ide butorozott szobáért jöttem. Es közben megláttam magát.

Kató: Már megint kezdi?

Barsi: Könyörgök, ez az igazság!

Kató: Az igazság az, hogy az egyik dolognak semmi köze a másikhoz!

Barsi: Ha tudná, hogy téved! Hajjaj! De mennyire köze van!

Kató: Hallja-e, én magát egyszerűen nem értem!

Barsi: Nem is érthet. Egyelőre az a helyzet, hogy én beléptem ide, megláttam magát...

Kató: Ezt már mondta egy párszor.

Barsi: Ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni! Rögtön láttam, hogy maga egy kedves, finomlelkű, értékes valaki...

Kató: Na, hát ebből elég volt! /indul, az ajtóban megáll/

Barsi: Várjon! Látja: csupa ostobaságot beszélek... De ez mind azért van, mert maguk lányok csak azt tartják tisztességes embernek, aki a maguk lelkébe szeret. Pedig egy lánynak nemcsak lelke van, egy lánynak van más is...

Kató: De maga csak azt a "más" látta!

Barsi: És az nekem rettentően megtetszett.

Kató: És ez elég ahhoz, hogy rögtön azt mondja "komoly dolog?"

Barsi: Nem! Nem elég, azt én is tudom.

Kató: Nahát!

- Barsi: En arra is gondoltam: milyen szerencse, hogy itt kaptam szobát, alkalom lesz arra, hogy beszél-
gessünk, megismerjük egymást...
- Kató: Na látja, ez már értelmesebb beszéd.
- Barsi: De maga elutazik!
- Kató: 4 hét múlva ismét itt vagyok!
- Barsi: 4 hét!... Most ismertem meg, és máris itthagyna négy hétre!
- Kató: Hallja-e, maga nagyon furcsán viselkedik.
- Barsi: Tudom, ne haragudjék... egyelőre arra kérem, ne utazzék el. Ne higgye, hogy csak azért kérem, mert attól tartok, hogy majd unalmas lesz itt nekem egyedül. Kató, nekem komoly szándékom van.
- Kató: Komoly... miféle komoly szándéka?
- Barsi: Ej, hát... feleségül akarom venni!
- Kató: Miii?...
- Barsi: Most már talán elhiszi, hogy komolyan beszélek.
- Kató: Hát ez... hát ez... /teljes döbberet/
- Barsi: Kató... szóljon valamit! Csak annyit, hogy érezze legalább egy kis rokonszenvet, hogy mégis... milyennek talál?
- Kató: Maga aktiv örült!
- Barsi: Igen, örült vagyok, de vegye tekintetbe, hogy...
- Pálos: /rövid kopogtatás után közepén el/ Kezét csókolom. Bocsánat, a barátomat keresem.
- Kató: Igen. Jó napot kívánok... Viszontlátásra!
/változatlan zavarral balra kisért/

- Barsi: A legrosszabbkor jöttél!
- Pálos: Mi az, hogy a legrosszabbkor? Megkaptad a szobát?
- Barsi: Megkaptam.
- Pálos: Nahát akkor meg...
- Barsi: Öregem, kopjál le!
- Pálos: De ronda természeted van! Ne taszigálj. Neked már van szobád, más nem érdekel. Ez a közösségi érzés?
- Barsi: Ne szavalj! Zavarasz, nem érted?
- Pálos: Miben zavarlak?
- Barsi: Láthattad, beszélgettünk Katóval, már épp a Legjobb uton voltam, amikor jössz te és oda a hangulat...
- Pálos: Mi az... Krigli, te már lakás-ügyben dolgozol?
- Barsi: Lakás... Ugyan, hagyj békét azzal a lakással!
- Pálos: Hát akkor...
- Barsi: Értsd meg, ez a lány örülten megtetszett nekem! Nem is tudom... ha van ilyen, akkor én első látásra beleszerettem!
- Pálos: Igen. És?
- Barsi: Mit és?
- Pálos: Hallgatlek, csak mesélj!
- Barsi: Te azt hiszed, hogy én most mesélek neked?
- Pálos: Ide figyelj öregem. Engem se a gólya költött, haverom! Engem akarsz átejteni? Én is Pestről jöttem.
- Barsi: Ember! Nem lehet ezt megérteni? Beléptem ebbe

a házba, megláttam ezt a lányt ...

Pálos: Beleszerettél első látásra, két hónapon belül elveszed, egy év múlva meglesz a srác és beköltöztöl a lakásba. Ertem én!...

Barsi: Nem érted! Folyton a lakást fujod - nem érdekel! Csak a lány érdekel!

Pálos: Jó, akkor kihuztalak a lakás-listáról.

Barsi: Hogy jön ez ide?

Pálos: Holnapután itt lesz Horváthné.

Barsi: Ez a legnagyobb gondod?

Pálos: Nem. Csak érdekli, hogy mi lesz: huzatunk, vagy nem huzatunk?

Barsi: Hagyj engem most ezzel!

Pálos: Ahá. Szóval mégis hagyjam. Ha meggondolom: az egész vállalati-lakás ügyet tőlem tudod. En irattalak fel a listára. En tanítottalak ki arra, hogy mit kell csinálni. Es te már lakás ügyben dolgozol - nekem még szobám sincs! Legalább gyere, segíts keresni!

Barsi: Még mindig nem érted, hogy dolgom van és itt van dolgom?

Pálos: Rendben van. Akkor viszont - hogy lásd, kettőnk között mi a különbség - én itt maradok: én segítek neked. /leül/

Barsi: /tehetetlenül fuj egyet/ Hát jó, megyek veled szobát keresni.

Pálos: Tudtam én, hogy rideg külsőd meleg baráti szívet takar.

Barsi: Menj a fenébe!

Pálos: Menjünk együtt! /Barsi után jobbra el/

Csóriné: /Csóri és Soltésszal a középső ajtóban/ Tessék,
fáradjon be.

Soltész: /előreengedi Csórinét/ Csak tessék...

Csóri: A gyerekek hol vannak?

Csóriné: Vincsenek itthon. Kató valami jegyzetért ment,
Zotyt elengedtem félórára Kardosékhoz.

Soltész: Hát mit szól asszonyom, hazahoztam a férjét!

Csóriné: Ez igazán kedves meglepetés.

Csóri: Annak köszönhetem, hogy a mi vállalatunk építi
a vegyikombinát szolgálati lakóházát.

Csóriné: Erről már hallottam. Tessék, üljenek le.

Soltész: Köszönöm.

Csóri: Soltész ^{úr} ~~kartárs~~ vezeti ezt az építkezést, a
vállalati autón engem is elhozott.

Csóriné: Ez igazán szép volt magától.

Soltész: Kérem, be kell vallanom: nem egészen önzetlenül
tettem.

Csóri: ^{úrnak} Yo igen. Soltész ~~kartárs~~ ^{úrnak} ugyanis egy butoro-
zott szoba kell. Az építkezés miatt többet lesz
itt, mint Pesten, ezért én is vele jöttem, hogy
segítségére legyek.

Csóriné: Értem...

Csóri: Utközben aztán, ahogy beszélgettünk, nagyszerű
ötletem támadt: Soltész kartárs nálunk fog lak-
ni!

Csóriné: Nálunk?

Csóri: Miért ne? Mondtam ugyan, hogy mi nem szoktuk szobát kiadni, de mivel én csak kéthetenként járok haza, amikor viszont ő is hazamegy - miért ne? Kató átköltözik az én ágyamba, ^{PISTÁNAK} ~~Soltész~~ ~~kar-~~ ~~szabnak~~ meg odaadjuk ezt a szobát. /Soltésznek/
Jöjjön, nézze meg, hogy megfelel-e? /felállnak/

Csóriné: Antali... Várj! Ne menjetek!... Már kiadtam a szobát!

Csóri: Hogy mit csináltál?...

Csóriné: Nincs egy negyedórája, hogy kiadtam.

Csóri: Kinek?

Csóriné: Egy fiatalembernek.

Csóri: De fiacskám, hogy jutott ilyesmi az eszedbe? Mi soha nem adtuk ki szobát!

Csóriné: Igen, de annyira kérte... /Soltésznek/ Igazán sajnálom, de hát ki gondolt erre?

Soltész: Hogyan is gondolhatott volna?

Csóri: Ilyet... És monddm egyáltalán ki ez a fiatal-ember?

Csóriné: Barsi Pál a neve, úgy mondta, hogy ő is itt dolgozik, éppen ennél a vegyikombinátnál.

Csóri: Úgy mondta... mindenképpen tájékozódni kellett volna előbb. Nem könnyelműség valakit csak úgy beereszteni a házba?

Soltész: De hiszen a kedves felesége nem tudhatott a mi szándékunkról. Ami pedig a fiatalembert illeti, azt bizzák rám, majd én érdeklődöm. Mostanában

raporta együtt vagyok a vegyikombinátosokkal.

Barsit tetszett mondani?

Csóriné: Barsi Pál.

Soltész: Nekem is kellemesebb lett volna maguknál, de hamar így fordult, majd csak kapunk valahol egy szobát.

Csóriné: Nehéz lesz. Most, hogy ideözönlöttek ezek a pestiek...

Csóri: Addig nem nyugszom, amig nem szerzek egyet!

Soltész: No ugye... Hát akkor... /feláll/

Csóri: Na nem, addig nem megyünk senova, amig meg nem ivott nálunk egy kávé.

Csóriné: /feláll/ Máris csinálom. Miért is nem jöttetek egy félórával hamarabb... /középen el/

Csóri: Ülünk le. Az ördög vigye el, de bosszant ez a dolog... Eppen magával, aki fester szobát szerzett nekem...

Soltész: Majd maga is szerez itt nekem. Egyébként a sajátjával hogy van megelégedve? Megfelel?

Csóri: Tökéletesen. Mi kell egy magenfajta embernek? Tiszta szoba, nyugalom, kényelmes fekhely.

Soltész: Es az megvan?

Csóri: Dupla rekamié!

Soltész: Nagyszerű!

Csóri: És a háziasszonyom is nagyon előzékeny.

Soltész: Irmuska kedves asszony. Nekem mindig kitűnő kávé főz a vállalati büfében.

Csóri: Nekem meg otthon.

Soltész: Tényleg?

Csóri: Nem én kértem! Ő mondta, hogy "Csóri ^{úr} ~~kartárs~~,
ne járjon maga eszpresszóba, miért odamegy,
azt tőlem is megkaphatja."

Soltész: Ezt hogy értette?

Csóri: Hát a kávé! Így aztán otthon feketézünk. Meg-
jegyzem: így olcsóbb is. Igazán rendes asszony.
Nem érdemelte meg, hogy az a férfi olyan csúnyán
elbánjon vele.

Soltész: Milyen férfi?

Csóri: A volt férje. Nem elég, hogy az a szegény asszony
késő estig dolgozott, még örökös féltékenysé-
gel gyötörte, hogy hol volt, kivel volt... Kép-
zelje, azzal is meggyanúsította, hogy a kislá-
nya nem tőle való. Egyszer meg is verte.

Soltész: Ezt már mind elmesélte magának?

Csóri: Az egész élettörténetét.

Soltész: Ilyen jóban vannak?

Csóri: Így alakult.. Mondta is Irmuska, hogy ő nem szo-
kott ilyen bizalmasan beszélgetni senkivel, de-
hát ugyebár ő is egyedül van... én is...

Soltész: ~~Hogyhogy maga is?~~

Csóri: /körülnéz, halkán/ Elfelejtette? Esten nőt-
len vagyok!

Soltész: Ja, igen, persze!

Csóri: Különböznem nem adta volna nekem a szobát. Azt
mondtam neki, hogy itt csak egy nagynéném él,

Róza néni, hozzá járok le kéthetenként.

Soltész: Róza néni. Jó! Róza néni, nagyon jó!

Csóri: Azóta még nem is voltam itthon. Egyébként, őszintén szólva, emiatt van egy kis lelkiismeretfurdalásom.

Soltész: Igen, az szokott lenni, de elmúlik.

Csóri: Mit tettem volna? Lakni kell valahol!

Soltész: Kersze, hogy kell! Örüljön, hogy ilyen jó helyet kapott. Erről mit tud a felesége?

Csóri: Miről?

Soltész: Hát... Irmuskáról.

Csóri: Még semmit.. Azt fogom mondani neki, hogy egy idősebb hölgnél kaptam szpbát, akinek már nagy lánya van.

Soltész: Róza néninél!

Csóri: Nem! Róza néni itt van!

Soltész: Hol?

Csóri: Itt!

Soltész: Itt? - Ertem! /néz a felesége után, konyha felé, nagy nevetés/—És Irmuska kislánya hány éves?

Csóri: Szeptemberben megy iskolába.

Soltész: Szóval már iskolás - egy nagy lány. A lényeg az, hogy maga is legyen Irmuskához udvarias? néha mondjon neki valami kedveset...

Csóri: Sajnos, én az ilyesmihez ügyetlen vagyok, nem értek a finom bókkokhoz.

Soltész: Ki mondta, hogy fíromnak kell lenni? Azt a nők legtöbbször nem is értik. "Milyen gyönyörű a haja! - Magának micsoda lábai vannak!" - ilyesmi kell. Akkor kellemes otthona lesz és végeredményben ez a fontos, nem?

Csóri: Igaza van... de nekem még mindez szokatlan.

Soltész: Mit tegyünk, uram? Ha már nincs állandó otthonunk. Én már megszoktam... /sóhaj/ ~~mondja, ma-
ga tud gombot varrni?~~

Csóri: ~~Még nem került rá sor.~~

Soltész: Azt meg kell tanulni. Az ember akkor érzi először tépő fájdalommal az asszony hiányát, amikor az első gombja leszakadt. Nekem elhiheti, tapasztalt ingás vagyok.

Csóriné: /középen be, tálcán feketét hoz/ Tessék, itt a kávé. Talán nem lesz olyan jó, mint amilyent Pesten főznek azokban az eszpresszóknak, bár én már olyasmit is hallottam, hogy azok a főzőnők elspórolják a vendégektől a kávé, aztán eladják, vagy otthon vendégeskednek belőle.

Soltész: Ilyet... Hallja ezt, Csóri ^{BR} ~~kertész~~? Még hogy otthon isszák meg a kedves vendég kávéadagját.

Csóri: Erre nem is gondoltam.

Csóriné: Cukrot?

Soltész: Köszönöm, nem kérek.

Csóriné: Igazán restellem, hogy ilyen rendetlenül fogadtuk, de ha tudom, hogy ilyen kedves vendéget kapunk... /elindul a kézimunkakosaráért/

Soltész: Kérem, ilyesméről szó sincs, sőt meg kell mondanom, feltűnt, hogy milyen gyönyörű a haja.

Csóriné: Edig csak magam tartom rendben.

Soltész: Igazán szép.

Csóri: /Soltésznek/ Hallja, ha most elkezd a feleségen lábait dicsérni...

Soltész: Ugyan, Csóri ^{U₂} kárts... Ellenben ez a kávé... rég nem ittam ilyen jót!

Csóriné: Maga nagyon kedves ember. ^{Csóri!} Most jut eszembe: Tokodiné talán kiadná egyik szobáját.

Csóriné: Tokodiné? ~~Még, hogy az egy idegant beengedjen a lakásába...~~

Csóriné: ~~Akárkit nem, az biztos! De egy ilyen komoly ember?... Mégis átmegyek.~~

Soltész: No ne, erről szó sem lehet.

Csóri: ~~Majd mi átmegyünk, meg kell néznie a szobát is.~~
Erről jut eszembe: nekem is van már szobám Pesten.

Csóriné: Igazán? Nahát, ennek nagyon örülök; és jó a szoba?

Csóri: Jó, igen, megfelel.

Csóriné: Es kirél kaptál?

Csóri: Egy hölgynél; egy ööö... idősebb hölgynél.

Soltész: Igen. Van egy lánya is.

Csóri: Egy nagy lánya. Soltész ^{U₂} kárts ismeri, tulajdonképpen neki is köszönhetem, ő segített szerezni.

Csóriné: Jaj, hát ez ragyon nagy megnyugvás nekem, köszö-
nök a segítségét, és ha itt bármi nehézség vol-
na, én beszélek Vilával, Soltész úr biztosra
veheti a szobát.

Soltész: Köszönöm szépen.

~~Csóriné: Ez természetesen.~~

/autóduda/

Soltész: ~~Csóri kártárs,~~ azt hiszem, indulniuk kell.

Csóri: Megyek.

~~Csóriné: Most vissza se jössz?~~

~~Csóri: Nem hiszem. Az autó nem várhat.~~

~~Csóriné: Jobb is, hogy ne jössz. Mákosrudli lesz ebéd-~~
re.

Csóri: Ajjajaj! ... Na szervusz. /csók/ Vigyázzatok
magatokra, jövő pénteken itthon vagyok.

Soltész: Kezét csókolom. /mindkettő, középen el/

Csóriné: Vizontlátásra! Szervusz! /kikiséri őket, majd
visszajön, a csészéket szedi össze/
/autó zaj/

Kató: /bájlól be/ Csókolom! /a csészékre/ Ki volt
itt autóval?

~~Csóriné: Apus, meg egy kollégája.~~

Kató: Hol van apus?

Csóriné: Már megy is vissza. Képzeld, a kollégája is
szobát keres; ~~milyen~~ milyen kár, hogy mi már ki-
adtak... Mit gondolsz, ha szólának ennek a fia-
taleMBERNEK, nem adná át a szobáját?

Kató: Nem.

Csóriné: Esetleg, ha máshol keresnék neki?

Kató: Akkor se.

Csóriné: Meg lehetne kérdezni. Apus kollegája olyan ren-
des ember.

Kató: Ez is rendes ember.

Csóriné: Honnan tudod? Egy órája sincs, hogy ismered!

Kató: Egy félórája sincs, hogy anyus ismeri apus kolle-
gáját.

Csóriné: De ez egy komoly ember! Építésvezető!

Kató: De ez még komolyabb! Osztályvezető!

Csóriné: Hát én mégis megpróbálom - beszélek vele.

Kató: Ne beszéljen vele anyus! Ilyet nem lehet csinál-
ni!

Csóriné: Miért? Kérdezni csak szabad?

Kató: Nem szabad! Ha egyszer kiadtuk, egy félóra múlva
nem mondhatjuk, hogy menjen tovább! A lakbért el-
vettük, mit képzelsz a lurk?

Csóriné: Jól van, azért nem kell ilyen tüzbe járni... Ha
csak egy félórával korábban jönnék... Mondd, mi-
lyen a hajam?

Kató: Hogy micsoda?

Csóriné: Azt kérdeztem, hogy milyen a hajam?

Kató: Milyen... Olyan, mint máskor. Hát nem mindegy?

Csóriné: Mióta érettségire készülsz, azóta reked minden
mindegy. /tálcával középen el/

Kató: /értetlenségül bámul utána, majd leül, tanulni kezd./
A trigonometria minden olyan feladatról nélkülöz-
hetetlen...

- Barsi: /jobbról be/ Bocsánat, zavarok?
- Kató: Nem zavar, de... ugyanis tanulok.
- Barsi: Igen? És - ha szabadna megkérdezem - mit tanul?
- Kató: Most éppen matematikát.
- Barsi: Oh, kedvenc tárgyam volt.
- Kató: En nem mondhatom ugyanezt. A számtan gyenge oldalam.
- Barsi: Ez nem lehet komoly! Colerus, a nagy matematikus azt mondja: a matematika nagyon magas fokig kizárólag gyakorlat dolga. és még azt is mondja Colerus...
- Kató: Ne haragudjék, de engem most nem az érdekel, hogy Colerus mit mond, hanem az, hogy én mit mondok hétfőn, ha kérdeznek.
- Barsi: Főkéletesen igazra van. Éppen ebben szeretnék segíteni, magának.
- Kató: Segíteni?
- Barsi: Van némi gyakorlatom abban, hogy az érettségire mit kérdeznek.
- Kató: Jaj, folyton ezt próbálok kitalálni!
- Barsi: Legtöbbször gyakorlati példát adnak: Tudja: ~~fő a gyakorlat! Például megkérdezik: ... jegyezze csak!...~~ Egy ifju férj fizetésének feléből élelmiszert vesz, 15-öt részét lakbérre adja, 10-ed részét elkölti és még marad 8000 forintja, mennyi a fizetése?
- Csóriné: /már hamarabb középen be/
- Kató: Egyszerű törtes egyenlet. /számol/
- Barsi: Ugy van.

- Csóriné: Barsi ur segít a kislányunknak?
- Barsi: Egy kis előkészítés.
- Csóriné: Ez igazán szép dolog. Hát csak tanuljanak...
/balra el/
- Kató: /aki közben számolt/... lox = 240000 x = 2.4000
Fizetése tehát 2,4000- forint.
- Barsi: Próba!
- Kató: Élelmiszer 1.2000- lakbér 1600- Elkölt 2400-
az összesen 1.6000- forint és még marad 8000-
forintja.
- Barsi: Nem!
- Kató: Hosszul számoltam?
- Barsi: Jól számolt. De mégsem marad 8000 forint, mert
az ifju férj a 8000-ból 5000-et odaad ifju fe-
leségének, akit rajongásig szeret és 3000-at is
csak azért tart meg, hogy színházba, moziba vi-
hesse hitvesét, kit forróan imád és hogy virágot
vehessen neki névnap, születésnap, házassági
évforduló, husvét, pünkösd, mikulás, karácsony,
anyák napja, megismerkedésük évfordulója, első
csókuk évfordulója, és még más évfordulókra,
melyek most hirtelenjében nem jutnak eszembe.
- Kató: Megkérhetném valamire?
- Barsi: Természetesen.
- Kató: Hagyjon tanulni.
- Barsi: Persze, hogy hagyom, még csak egy kérdést:
ugy-e lemondja azt a nyári táborozást?
- Kató: Nem mondok le semmit.

- Barsi: A többiek biztosan megértik, Előfordul, hogy közbejön valami. Haláleset, házasság... Nem lehet kivánni senkitől, hogy nyári táborozásra menjen, amikor férjhez mehet.
- Kató: Ki mondta magának azt, hogy férjhez akarok menni?
- Barsi: Kató, hát nem akar...?
- Kató: Tanulni akarok! Hétfőn szóbeli, mikor leszek készen az anyaggal?
- Barsi: Ha nem segíték, - soha! De én nem vagyok olyan ember... a mi sorsunk most már közös... jóbarrosszban együtt!
- Kató: Nem hagy tanulni?!
- Barsi: Mindössze három percet kérek... Hadd mondjam el, hogyan képzelem a nyarat. Aztán többé egy szót se ilyesmiről, csak tanulunk, de komolyan tanulunk!
- Kató: Szavát adja, hogy csak tanulunk!
- Barsi: Csak!
- Kató: Mondja! Addig úgy sícs nyugtom, mondja!
- Barsi: Hát kérem szépen, először is...
- Csóriné: /be balról. Barsi meglátja, Kató háttal ül, tehát nem/
- Barsi: Pythagoras...
- Kató: Nem, essünk ~~tal rajta!~~ A nyárról beszéljen!
- Barsi: Pythagoras tétele szerint...
- Kató: A nyárról beszéljen! Az idei ~~nyá~~ nyárról! Az idei nyárról!

Csóriné: De kislányom, hagyd az ideit nyarat, az ráér. Ha Barsi ur olyan kedves, hogy segít neked, akkor te hagyd az ideit nyarat.

Barsi: Kérem... Kató szorgalmas lány, ő azért figyel, nem szabad őt korholni...

Csóriné: Nem korholom, de ugyebár, ha maga meghozza ezt az áldozatot, hogy tanítja, akkor ő ne legyen komolytalan. Figyelj kislányom, vedd komolyan, amit Barsi ur mond! /középen el/

Kató: /dühös/ Hogy maga milyen széltoló...

Barsi: Miért? Mert Pythagorast említettem?

Kató: És közben én maradtam a pácban, maga pedig mint jóságos, segítő angyalka a mennybe megy!

Barsi: De csak magával, Kató... csodálatos nyári programot eszeltem ki, sajnos Pythagoras kartárs miatt most nem tudom részletesen ismertetni, csak annyit mondjon: mikor végez a szóbeli érettségivel?

Kató: Csütörtökön.

Barsi: Akkor vasárnap esküszünk.

Kató: Megőrült? Hogy képzelem?

Barsi: Én sötét ruhában. Maga minddegy, hogy mit vesz fel, mert mindenben édes lesz!

Kató: Most már hagyja abba! Maga ugrat engem? Mi ez, valami rossz vicc?

Barsi: Kézről van a személyi igazolványa?

Kató: Igen!

Barsi: Vegye magához és jöjjön.

- Kató: Hova?
- Barsi: A Tanácsházára. Esküdni!
- Kató: Maga megbolondult.
- Barsi: Miért kell ahhoz bolondnak lenni, hogy valaki feleségül vegye magát?
- Kató: Hallja-e, amit maga csinál, azt én végkép nem értem.
- Barsi: Pedig igazán érthetően beszélek.
- Kató: Hogy jött ilyen gondolatra? Hogy meg ilyen felelőtlen ajánlatot tenni? Mit tud maga évrőlam?
- Barsi: Mindent, amire szükségem van.
- Kató: Fogalma sincs arról, hogy ki vagyok! Mit szól ahhoz, ha kiderül, hogy önző vagyok, gonosz, rossz?!
- Barsi: Teljes eszmei tájékozatlanság! "Sincs rossz lány, csak rosszul nevelt lány van!"
- Kató: Tegyük fel, hogy rosszul neveltek?
- Barsi: Miért tegyük fel?
- Kató: Milyen alapon hiszi azt, hogy olyan vagyok, aki magához való?
- Barsi: ~~Ha~~ Hat nem olyan, majd olyan lesz! Majd megnevelem magát!
- Kató: És ha nem hagyom magam?
- Barsi: Ugyan már... Egész országokat nevelnek át, majd éppen maga nem hagyja magát...
- Kató: És ha éppen nem hagyom magam? Ha szembezálok?
- Barsi: Miii?... Hogy szembezálok....??
- Kató: Igen!

Barsi: Akkor maga nevel meg engem.

Kató: HÁT.. magával nem lehet értelmesen beszélni.

Pedig azóta, hogy itt alig pár percnyi ismeretség után házasságról beszélt, próbáltam kisütni, hogy tulajdonképpen mit akar? Egy tanárnőm mondta:

Ha meg akarunk érteni egy embert, próbáljuk meg az ő fejével gondolkozni. Hát én megpróbáltam - nem megy!

Barsi: No várjon csak, hátha fordítva jobban sikerül?

Próbáljuk meg azt, hogy én gondolkozom a maga fejével. Tehát: tizennyolc éves leszek...

Kató: Multam!

Barsi: Multam. ~~Aggagras~~: multam - multam nincs.

Kató: Honnan tudja?

Barsi: Én most maga vagyok, én ne tudnám? Vannak fiu-ismerőseim... Volt már úgy, hogy egyik-másik tetszett... /figyeli Katót/... de komolyan szerelmes még nem voltam. /Kató nem szól, Barsi látható megkönnyebbüléssel folytatja/ általában keveset tudok a szerelemről.. Tanultam ugyan politechnikát. - Ki is tanította?

Kató: Emma néni.

Barsi: Emma néni asszony?

Kató: Emma néni vénlány.

Barsi: Na kérem! /feláll, jobbra/ Hogyan is taníthatott volna Emma néni olyasmit, amit maga se tud? Ezt a tárgyat egy már sokszor szerelmes, többszö-
rösen férjhezment tanárnőnek kellene előadni, aki

átadja tudását, értékes tapasztalatait a tanul-
nívágó, kulturszomjas ifjuságnak!

Kató: Mily csodálatos felismerés! Most már értem, mi-
ért éltünk lánytársaimmal együtt, e téren teljes
tudatlanságban!

Barsi: Ezt azért nem állítottam.

Kató: Nem?

Barsi: Tanrendünk bölcs beosztása folytán ugyanis az
órák között tízperces szünetek is vannak. Ilyen
alkalmakkor sok hasznos dolgot elsajátíthat az,
aki szorgalmas és figyel.

Kató: Ez a maga feje mondja, vagy az enyém?

Barsi: Ezek tények. És most ismét a maga fejével: én
és gondoltam már arra, hogy egyszer eljön ő, az
igazi!

Kató: "Hófehér ^{TRABANTON} ~~Wartburger~~..."

Barsi: Egy férfi, aki igazán tetszik nekem. Ugy képze-
tem, hogy akkor majd sokat leszünk együtt, szin-
házba megyünk, moziba... egy nap ráébredünk,
hogy szeretjük egymást. És ha úgy találom, hogy
rendes ember, - hozzákötöm az életemet. Így van?
Azt kérdeztem: így van?

Kató: Így.

Barsi: Nem így van! Egész másképp van! Mert milyen a lány
ez alatt az idő alatt? Kedves, csinos, bájos, ne-
vetős, szerény. És most mondja meg maga: milyen
a fiú az udvarlás alatt?

- Kató: Okos, mulatságos, szépeket mond, lesi a lány kívánságát, gavallér...
- Barsi: De milyen gavallér!... Hozza a jegyeket színházba, moziba, bőkezűen fizet szórakozóhelyen! Egy szép napon összeházasodnak. És kis idő múltával elkezdődik egy furcsa dolog. Kiderül, hogy a lány nem mindig nevetős!
- Kató: A fiu udvarlássága lassan elmarad.
- Barsi: A leányka nem is olyan szerény!
- Kató: A fiu már nem mond szépeket, nem is mulatságos...
- Barsi: Nem bizony! És Uristen - hova tűnt a fiu gavallériája? Hiszen ez egy smucig fráter! Mi ez? Mindketten alakoskodtak, csaltak? Nem! Csakhát... az udvarlási idő alatt mindkét fél a vasárnapi arcát mutatta.
- Kató: No és aztán? Mi következik mindebből?
- Barsi: Az, hogy ez az idő mindenre jó, csak arra nem, hogy két ember megismerje egymást, sőt! Biztos eredője a későbbi csalódásnak. Ettől ajárom én megkinélni magát.
- Kató: Vagyis meg akarja spórolni a gavallér időszakot.- Egyből a smucigsággal akarja kezdeni.
- Barsi: Ha smucig leszek, maga megneveli engem, hogy gavallér legyek, én pedig megnevelem magát, hogy szerény legyen, kedves, nevetős...
- Kató: "És boldogan élünk, amíg meg nem halunk!"
- Barsi: És boldogan élünk, amíg meg nem halunk. Erthető, amit mondtam?

- Kató: Rém okos dolgokat mondott. De most megpróbálok én gondolkodni a maga fejével.
- Barsi: Nagyon helyes!
- Kató: Tehát: fiatal férfi vagyok, épkeztláb ember, a lányok nem fordítanak hátat, ha szólok hozzájuk.
- Barsi: Köszönöm.
- Kató: Jó állásom van, rendes fizetésem. Mostanáig Pesten éltem, mely város azonkívül, hogy a Duna mindkét partján terül el, arról is nevezetes, hogy a benne lakó nők csinosak.
- Barsi: Mondják.
- Kató: Vannak leányismerőseim. Volt már úgy, hogy egyik-másik tetszett. /figyeli Barsit/... de komolyan szerelmes még nem voltam. /Barsi nem szól, Kató látható megkönnyebbüléssel folytatja/ "Szerencsére" vállalatomat Pásztóra helyezték. Kénytelen voltam szobát keresni. Egy órával ezelőtt beléptem ebbe a házba. Kaptam szobát. Közben megláttam egy lányt, aki megtetszett nekem.
- Barsi: Aki nagyon megtetszett nekem.
- Kató: Aki "nagyon" megtetszett nekem. Beszélgetni kezdtünk, majd öt mondat után... /elhallgat/
- Barsi: Nos?
- Kató: Innen nem megy... Itt mindig elakadok. Hiába gondolkodom a maga fejével, egyszerűen nem megy! Nem tudom követni a gondolatmenetét, nem tudom, hogyan jutott el odáig, hogy azt mondja, el a-

akarom venni magát feleségül! Egyszerűen nem értem: miért akar maga engem feleségül venni?

Barsi: Mostanáig erről beszéltem!

Kató: Nem igaz! Mostanáig azt bizonygatta, hogy az udvarlási idő felesleges. De miért akar feleségül venni?

Barsi: Mert tetszik nekem, - de veszettül!

Kató: Jó, rendben van, elhiszem. Sőt, engem az se lep meg, hogy így lerohan, maapóság a fiúk nem sokat teketóriáznak, ha egy lány "veszettül" megtetszik nekik. De miért kell engem azért feleségül venni? Miért nem jön utánam a Balatonra, ott elvihet táncolni, egy-két pohár ital, aztán - ahogy szokták: bérelt vitorlason, holdfényben, kivisz a tó közepébe...

Barsi: Nincs vizijártassági igazolványom.

Kató: Miért akar feleségül venni?

Barsi: Mert mag akarom ismerni magát és csak látva ismeri meg az ember a másikat.

Kató: Vézze, hagyjuk az egészet. Mulik az idő és nekem tanulnom kell.

Barsi: /az asztalra csap/ Én még ilyen értetlen teremtést az életben nem láttam! Nem akarok magának hónapokig udvarolni! Nem akarok maga után menni a Balatonra! Nem viszem ki magát bérelt vitorlason a tó közepébe és nem fogom holdfényben leifatni! Józanul, napsütésben akarom megfogni a kezét, hogy jöjjön, éljünk együtt. mint

két egészséges fiatal ember...

Kató: Maga ezért akar engem feleségül venni? Hát nem. Azt verje ki a fejéből! Tizenkét évig tanultam, négy hét múlva állásba megyek, dolgozni fogok, megkeresem a keryerem és nem verem a földhöz magam az örömtől, hogy férjhez mehetek, mert egészséges vagyok és fiatal. Nem! Az osztályból huszonnégyen érettségizünk és mind a huszonnégy egészséges és fiatal! Elveheti bármelyiket józartul és napsütésben! Keressen magának valaki mást!

Barsi: Nem keresek mást, nekem csak maga kell!

Kató: Miért éppen én?

Barsi: Mert megláttam és azóta nincs nyugtom! Mert magába estem nyakig! Nem érted, te buta... - szeretlek! /huzza magához/

Kató: /ellenkezik/ Na, na... Mit csinál? Megőrült??!

Hagyjon!!! *Teljesen megfeledekerek magánál -*

Barsi: /nem hagyja, megcsókolja/ *Nem. Csak meg akarom csókolni*

Pálos: /középen be, nézi őket/ És nekem még szobám sincs!

M á s o d i k f e l v o n á s

Szin: ugyanaz, mint az I. felvonásban. Mikor a függöny szétmegy, üres a szin/

Osóriné: /középen be, kis csészében meleg vizet hoz, be-
kopog jobbra/ Itt a meleg víz a borotválkozás-
hozi!

Lars: /jobbról be/ Köszönöm szépen.

Osóriné: Szivesen. Adhatok még valamit?

Lars: Igen. Tessék nekem adni Katót.

Osóriné: Ho...ogy micsoda?

Lars: Szeretném Katót feleségül venni.

Osóriné: Ezt értettem, de maga komolyan beszél?

Lars: A legkomolyabban.

Osóriné: Én még ilyet... Egyáltalában, hogy jut ilyesmi
eszébe?

Lars: Bocsánatot kérek, Kató lány, én fia vagyok.

Osóriné: Nódehát... alig egy hete, hogy itt lakik!

Lars: Ma van nyolcadik napja. De különben is, úgy
gondolom, ez nem idő kérdése. Én Katót megláttam,
megszerettem és feleségül akarom venni.

Osóriné: És Kató? Vele beszélt már?

Lars: Többször.

Osóriné: Arról, hogy feleségül akarja venni?

Lars: Igen.

Osóriné: Nekem egy szót se szólt a lányom...

Barsi: Igen, tudom... ugye is először ő sem vette komolyan a dolgot.

Csöriné: Először... Mikor beszélt vele először?

Barsi: Aznap, mikor ideköltöztem.

Csöriné: Amikor ideköltözött?

Barsi: Igen.

Csöriné: És mit mondott a lányom?

Barsi: Ha jól emlékszem azt mondta, hogy aktív örült vagyok!

Csöriné: Ezt nem is csodálom. És azután?

Barsi: Aztán már nem mondta. Rájött, hogy komolyan beszélek.

Csöriné: Ezt viszont csodálom.

Barsi: Bocsánatot kérek, én nem azt ígértem neki, hogy csillagokat rakok a lába elé, meg hogy juhász-kutya leszek érte, hanem azt, hogy feleségül veszem. Egyébként olyan érvekkel győztem meg, hogy komoly szándékomban nem kételkedhetett.

Csöriné: Mik voltak azok az érvek?

Barsi: Azt mondtam neki, hogy vegye a személyazonosságai igazolványát és gyerünk a tanácsházára esküdni.

Csöriné: Nem hatásos érv!

Barsi: Ugye? Szóval, rendben van a dolog?

Csöriné: Dehogyan van! Először is, Kató még olyan fiatal, ráér, nem sürgős...

Barsi: Neki nem, de nekem igen.

Csöriné: Magáról se tudunk ugyyszólván semmit.

Barsi: /hadary mint aki sokszor mondott leckét ismétel/

1967. december 7-én születtem, Budapesten. Édesapám Barsi Adám, az Interkontinentál szállítmányozási vállalat könyvelője volt, édesanyám Pongrácz Ella, háztartásbeli. Mindketten korán elhaláltak, engem egy idős nagynéni nevelt ~~szülői házában~~ nálam lakom Pesten, nagyon szeretem. Iskoláimat Budapesten végeztem, nyolc általános után a Vegyipari Technikumot, 1985. szeptember óta a Magyar Vegyikombinátnál dolgozom, 1989-ben lettem csoportvezető, múlt évben pedig osztályvezető. Fizetésem havi 12.400.- Ft, plusz prémium és nyereségrészesedés. 1985 óta vagyok szakszervezeti tag. Tessék, az életrajzom. /írást nyujt át/ Rendben van a dolog?

Gáboriné: Várjon, édes fiam, hova rohan?

Barsi: Most már mindent tetszik tudni rólam, tessék megmondani, hogy mi a kifogása van ellenem?

Gáboriné: Tulajdonképpen semmi, csak...

Barsi: Csak?

Gáboriné: Nem is tudom, mit mondjak magának...

Barsi: Már bocsánatot kérek, de ki tudja, ha nem a kedves mama?

Gáboriné: Hiába néz így rám, a "kedves mama" nem tudja!
De ha tudná is, a férjemet mindenképpen meg kell hallgatni.

Barsi: Hajjaj... mikor jön ő haza....

Gáboriné: Fiz perc múlva. Késő?

Barsi: Tíz percet tetszett modori? Nem, az nem késő. Annyit azért tessék mondani: ha a kedve férjé-
dek nem lesz kifogása, akkor ugye rendben van
a dolog?

Csóriné: /elmosolyodik/ Mondja, mi tetszett meg a lányo-
mon, hogy rögtön megkérte? Mondják, hogy szép
szeme van... a homloka... a tekintete...

Barsi: Kérem szépen én... szóval akkor... mindebből
semmit sem láttam.

Csóriné: Hogyhogy nem látott?

Barsi: Ugyanis... ha vissza tetszik emlékezni, Kató
éppen egy ruhát próbált, azt huzta le a fejéről,
ugy hogy... szóval, nem az arcát láttam meg elő-
ször...

Csóriné: Igen. Ezt őszintén megmondta.

Barsi: Kérem szépen, - így volt.

Zótyi: /balról be/ Szia Pali!

Barsi: Szia, mi van?

Zótyi: Guzmics megdumálta a faterját, ^{MEG LESZ} ~~ugrik~~ a gyűrű!

Barsi: Mikor?

Zótyi: Huzhatod a csikot.

Barsi: Kezét csókolom. /középen elsiet/

Csóriné: Hogy beszélsz te? Mint egy pesti huligán!

Zótyi: /büszkén/ Ma már nincs különbség Pest és vidék
között! Televízió van, anyus!

Csóriné: Miről beszéltetek? Egy szót se értettem.

Zótyi: Jegygyűrű kellett a tagnak, de nem kapott. Én
elintéztem.

Csóriné: Te?

Zotyi: A haverom faterja fejes az Óra és Ekszernél.

Csóriné: Mondta neked, hogy mire kell a gyűrű?

Zotyi: Minek mondani? Ugyis tudom, hogy Katinak veszi az esküvőre.

Csóriné: Esküvőre? ... Ki mondta nektek, hogy Kató férjhez megy?

Zotyi: Ugyan anyus... napok óta erről beszél az egész sulis,

Csóriné: Az egész iskola tudja, hogy a lányom férjhez megy, csak én nem? Te pedig, mielőtt jeggyűrűt hajkurászol, miért nem szólsz nekem?

Zotyi: Mért szóljak? Anyus ugye tud beszerezni!
Es te tudsz beszerezni? (Zotyi néma)
/kis kofferrel közepem be/ Szervusztok!

Zotyi: Csókolom...

Csóri: Szervusz, Zotyi, csókollak anyus! /általános csókolózás/

Csóriné: Végre te is megjöttél!

Csóri: De hogy jöttem! Hatvanig álltam és mindez ebben a melegben... Hát hogy vagytok, mi ujság, hol van Kató?

Zotyi: Készülnek az érettségi bankettra. Ő az első az osztályban!

Csóri: Meki van a legjobb bizonyítványa?

Zotyi: Bizonyítvány... az is valami? Ő az első, aki férjhez megy!

Csóri: Micsoda? Miféle szamárságot beszél ez a gyerek?

Csóriné: Nem szamárság. Katót megkérték.

Csóri: Ki kérte meg?

Csóriné: Barsi Pál.

Csóri: Barsi... az ki?

Csóriné: A lakó.

Csóri: Lakó... Jaj igen, persze. Na és hogy ment az a dolog ilyen ripsz-ropsz és ki ez a ... lakó?

Zoty: Klassz pacák! Nagyon ért a focinhoz!

Csóri: Ez nagyon megnyugtató, de mihez ért még?

Csóriné: No, ami azt illeti, máshoz is ért. Jó állása van, osztályvezető.

Csóri: No, ez már valami. Ez komoly dolog. Azt mondtad, hogy osztályvezető.

Csóriné: Igen. A Vegyikombinátnál.

~~Csóri: De miért nem írtad meg nekem?~~

~~Csóriné: Tudtam én? Ót perce síres, hogy megkérte a kezét.~~

Csóri: Wahát, ez nagy ujság és jó ujság. Ez a Vegyikombinát hatalmas vállalat. A tiz legnagyobb vállalat között van az országban! És máskülönben milyen fiu? Hova való?

Csóriné: Pesti. Ő is ingázik.

~~Csóri: Ingás? Na nem, szó se lehet arról, hogy Katót hozzáadjuk!~~

Csóriné: Emiatt? ugyan már... rengeteg ember ingázik - például te is.

Csóri: Éppen ezért!

Csóriné: Hogyhogy ezért?

Csóri: Ezek az ingások olyanok, hogy... Zoty, te

menj ki!

Zotyi: Mindig akkor külderek ki, amikor kezd érdekes
lenni.

Csóri: Mész már?

Zotyi: Jó, tudom... "Tizennégy éven alul nem ajánlott".
/balra el/

Csóri: Szóval, ezek az ingások kihasználják azt, hogy
a munkahelyük más városban van, mint az otthonuk,
aztán mindegyik azt mondja, amit akar. Ez
a Barsi... ez nőtlen?

Csöriné: Hallod... különben nem kezdett volna Katóval!

Csóri: ~~Óóó! Én már olyat is hallottam, hogy valaki a
másik városban nőtlenségnek mondta magát.~~

Csöriné: És kiderült az illetőről, hogy nős?

Csóri: Isten őrizz! Már úgy értem, hogy erről is ki-
derüljön valami. No nem, mielőtt bármiről be-
szélnénk, alaposan utána kell nézni ennek a
fiúnak. ^{Akkor} Először is: kihez utazik ez Pestre?

Csöriné: A nagynénjéhez! ~~Utána...~~

Csóri: Nagynénje... Ez kitalálta ugyanazt, amit... EN
~~ez gyanús! Ez nagyon gyanús! Remélem nem tet-
tél semmiféle kötelező ígéretet?~~

Csöriné: Nem.

Csóri: ~~Ne azért!~~ Ernek ~~nagyon~~ alaposan utána kell
járni. ~~Utána...~~

Csöriné: Igazad van. Én felutazom Pestre.

Csóri: Hogy mi? Te? Erre semmi szükség nincs! Mi
jut eszedbe?

Csóriné: Te mondtad, hogy alaposan utána kell járni!
Viszont te dolgozol, ilyesmire nincs időd, majd
én utánajárok. Hétfőn veled megyek Pestre és
ha egy nap alatt nem végzek, legfeljebb egy éj-
szakára megszállok nálad.

Csóri: ~~Be nem!~~ ~~Ez teljesen felesleges!~~ Mi az, hogy ^{időm?} ~~nem~~
~~érek rá? /pózzal/ Egy apa, egy szülő, ne érne~~
~~rám, ha a gyerekeiről van szó?~~

Csóriné: Amúgy is szándékomban volt felmerri hozzád: hogy
rendesen ellátnak-e?

Csóri: Ellátnak!

Csóriné: Hogy van-e tiszta ágyad?

Csóri: Van.

Csóriné: Meg kell győződni arról egy asszonynak.

Csóri: Nem kell.

Csóriné: Ezt nem értem! Miért tiltakozol ennyire?

Csóri: Mert... hova jutnánk, ha minden ingás után utá-
na ingázna a felesége is? Nem elég, hogy én foly-
ton utazom?

Csóriné: Es a fiu ügye?

Csóri: Est bizd rám, majd én kinyomozom - ha ugyan van
mit. Nem kell rögtön rémképeket látni...

Csóriné: Eddig folyton azt mondtad, hogy gyanús!

Csóri: Én csak azt mondtam, hogy nem árt, ha tájéko-
zódunk. Majd én. Tudom én, hogy mit kell tenni.
Legközelebb ha jövök, már többet tudunk.

Csóriné: Az csak két hét múlva lesz.

Csóri: No és?

Csóriné: Ez a fiu nagyon sürgeti a dolgot. Ezek nem vár-
nak még két hetet!

Csóri: Mi az, hogy nem várnak? /hirtelen/ Te, nincs
ezeknek valami "komoly okuk" erre a nagy sietség-
re?

Csóriné: Miféle komoly okról beszélsz?

Csóri: Két gyermeked van és ilyeneket kérdezel?

Csóriné: Csak egy férfi lehet ilyen naiv! A fiu nyolc nap-
pal ezelőtt költözött ide!

Csóri: ~~De már az esküvőt sürgeti! Ugy látszik ennek ilyen~~
~~a tempója! Én nem voltam itthon, de te vigyáztál~~
a lányodra?

Csóriné: Lehet ma egy lányra vigyázni? De különben is, én...
Katóban tökéletesen megbízom. Ismerem a lányomat.

Csóri: Ismered...

Csóriné: Antal, szégyeld magad! Csak nem hiszed, hogy Kató...

Csóri: Nem tetszik nekem az egész! Beállít egy ember,
kihasználja a távolléteket, beül a lakásomba és
egy hét múlva el akarja venni a lányomat.

Csóriné: Nyolc nap múlva!

Csóri: Nem mindegy?

Csóriné: Jó, csak mondom. Ne izgasd magad.

Csóri: Hogyhogy ne izgassam? Ugy látszik, te már bele-
nyugodtál?

Csóriné: Nem nyugodtam bele. Nekem se mindegy, hogy a
lányom férjhezmegy...

Csóri: Mi az, hogy férjhezmegy...

Csóriné: Jó, csak mondom: férjhezmehetre ehhez a fiuhoz,

jó állása van, osztályvezető... Ez a Vegyikombi-
nát nagyon nagy vállalat. A tíz legnagyobb között
van az országban!

Ébri: Ezt én mondtam itt, az előbb. /hi/

~~**Sóriné:** Jó, rendben van, na gyere, ^{ÖLTÖZZ AT} ~~meztelenül meg.~~~~

/indulnak/ mellett jóképű fiu, egészséges...

Ébri: /az ajtónál/ Ingás!

~~**Sóriné:** Van ennél rosszabb eset is! A Daróczi lány véle-
gényéről azt pletykálták, hogy súlyos szivbaja
van és csak az esküvő után derült ki, hogy gróf
volt. -~~

~~**Ébri:** /dühösen legyint, mindketten balra el/~~

~~**Ébri:** /középen be, kiszól/ Gyere gyorsan, akarok va-
lamit mutatni!~~

~~**Ébri:** /középen be/ Várj, előbb köszönök apusnak, meg-
jött, hallom a hangját.~~

~~**Ébri:** Ráérsz, itt lesz még két napig, most add ide
gyorsan a kezedet...~~

~~**Ébri:** Mit akarsz?~~

~~**Ébri:** Majd megtudod, különben is, egyszer már nekem
adtad a kezéd, tehát én rendelkezem felette,
ne ezt, hanem a jobb kezedet, hurrá be a sze-
med, egy pillanatot az egész... /mellényzsebéből
jeggyűrűt vesz elő, felhuzza katonáknak/ Már ki
is nyithatod!~~

~~**Ébri:** Jé!... Jeggyűrű... Gyűrűs menyasszony lettem!
/tükörhöz megy, nézegeti/~~

~~**Ébri:** Igen, és?~~

- Kató: Tessék?
- Barsi: Mit kell ilyenkor csinálni?
- Kató: Nem tudom. Olyan ritkán vagyok menyasszony,...
- Barsi: Puszi...
- Kató: Vagy úgy... /megcsókolja/
- Barsi: Csodálatos kis menyasszony vagy.
- Kató: Bolond... Nem is erre a kezemre való a gyűrű.
A menyasszony a balkezén hordja.
- Barsi: Arra a kis időre, amíg te menyasszony vagy, már nem érdemes áthuzni. Voltam az anyakönyvi hivatalban, azt mondták: lehet soronkivüliséget kérni. Holnapután megesküdhetünk.
- Kató: Már megint rohansz?
- Barsi: Holnapután mondtam, nem holnapot!
- Kató: Légy már öt percig észnél! Először beszélni kell a szüleimmel is, nem gondolod?
- Barsi: Igazad van.
- Kató: No ugye.
- Barsi: Már beszéltem az anyukáddal.
- Kató: Mikor? ~~Barsi~~
- Barsi: Egy félórával ezelőtt, itt, ezen a helyen.
-
- Kató: Megörülök veled! Én szándékosan nem szóltam anyusnak, mert meg akartam várni, hogy apus hazajön és ha együtt van az egész család, akkor bejelentjük...
- Barsi: Az késő. Akkor azt mondják: ez túl gyorsan jött, ezen gondolkoznia kell.
- Kató: Hát persze, hogy gondolkoznia kell!

Barsi: Már gondolkoznak is, a konyhában. Mire bejönnek, már letárgyalták az egészet!

Kató: Mástól tudta meg anyus, hogy a lány a menyasszony..

Barsi: Én "más" vagyok? Én a vőlegényed vagyok!

Kató: Azt is tőled tudta meg! Egyáltalában, mit képzelsz te, hogy az csak úgy megy? Nincs ruhám, cipóm sincs, legalább egy hét kell az előkészületekkel!

Barsi: Nincs kiábrándítóbb dolog a hosszú vőlegény-menyasszonyságnál!

Kató: Egy hét neked hosszú?

Barsi: Esküvő előtt igen. Viszont utána már nem.

Kató: Örült.

Barsi: Imádlak! Gondold csak el, milyen csodálatos lesz: körülöttünk a Balaton közismerten kék hullámai, felettünk szikrázó napsütés, egy hófehér vitorlásra csak mi, ketten...

Kató: Hogyhogy Balaton és miféle vitorlás?

Barsi: Hát amivel kiviszlek a tó közepére. A sportszakosztályunkkal elintézem, ideadják a 22-es cirkálót. Kabinja is van, álomszép hajó.

Kató: Mászutra, vitorlással, ez állati gyönyörű!

Barsi: Örülsz neki?

Kató: Te vagy a legkedvesebb örült a világon!

Barsi: /csókolóznak/

Kató: /középen be, egy darabig szomorúan nézi őket/

Barsi: Bocsánat, ha esetleg zavarok - hova tehetem a magnót?

Kató: /szétrebbennek, dühösen/ Miféle magnót?

le
Ném

- Kató:** Én kértem meg, hogy adja kölcsön, ugyanis úgy tervezzük, hogy az érettségi bankett után táncolunk. Köszönöm, hogy elhozta.
- Pálos:** Kérem. /Barsihoz/ Miért nézel ilyen dühösen rám?
- Barsi:** Csalhatatlan ösztönrel ki tudod választani a legalkalmatlanabb pillantot...
- Pálos:** Még te beszélsz? Ilyen mázlista... Minden egy helyen. Válassz meg semmi. Megint eltelt egy hét - eredmény nulla. Hogy én milyen oltári peches vagyok... Mondja Katóka, mikor lesz az az érettségi bankett?
- Kató:** Holnap este.
- Pálos:** Elmehetnék esetleg én is?
- Kató:** Persze, jöjjön csak. Nagyon csinos osztálytársaim vannak, jól táncolnak, kedves pofák, vídámak...
- Pálos:** Én nem érek rá léháskodni, erre nekem nincs időm. Én egy komoly ember vagyok és a szándékaim is komolyak.
- Kató:** Magának is?
- Pálos:** Hagyd már abba!
- Kató:** Te könnyen beszélsz! Mulik az idő!
- Zoltán:** /balról be/ Fali! Mehetsz a csukaért! Találtam egyet a Petőfi-utcai Földműves Szövetkezetben. Tüsarku?
- Pálos:** Na hallod!... Én választottam. De nyomás, mert ez az egyetlen, a többit elvitték falura.

Barsi: Máris megyek.
Kató: Miféle csuka?
Barsi: Majd meglátod. /Páloshoz/ Gyere!
Pálos: Hova?
Barsi: Csukáért!
Pálos: Legalább a láthatáron volna valaki!
Barsi: Nyomás! /mindketten közösen el/
Koty: Kicsit dilis ez a tag...
Kató: Miféle csukáról beszéltél?
Koty: A te esküvői csukádról.
Kató: Az én esküvői... Megbolondultatok?
Koty: Hogy beszélsz? A II., IV., és V. uttörő raj próbázásának eredménye ez a 37-es túsarku körömcuka.
Kató: Megvesz valamit, azt se tudja, jó-e nekem!
Koty: Nyugi! Mindegyik rajvezetőnél van egy minta. Nálunk van szervezés.
Kató: Ezért nem találom én napok óta egyetlen cipőmet se. Mindegyiket beszerveztétek.
Koty: Két napja téged tárgyalnak a csajok a suliban, Kovalik Erzsi kiránt a fényképedért három gyufacinkét és két papírszalvétát. Híres nő lettél!
Kató: Nagyon örülök.
Koty: Csak ne bizd el magad, mert annak letörés a vége.
Kató: Letörés?
Koty: Horgos Jari volt a legjobb csatár a suliban. Addig ünnepelték, hogy ma labdába se tud rugni!

/balra el/

Csóri: /Csórinével közösen be/ Kató, kislányom...

Kató: Csókolom apus! /megcsókolja/

Csóri: Gratulálok! Hallom sikerült az érettségi, még-hozzá igen jó eredménnyel.

Kató: Jelekre értem.

Csóri: Hát, ez igazán szép. Megérdemled a pihenést. Most mész a Balatonra, aztán itthon még eljársz a strandra, olvasgatsz...

Kató: Igen, de... anyus nem mondta, hogy... szóval, hogy megkértek?

Csóri: Enlitette, de hát ez nem lehet komoly dolog.

Kató: De apus, ez komoly dolog.

Csóri: Kislányom, hiszen alig ismered ezt a fiút...

Kató: Mióta itt lakik, minden nap együtt voltunk.

Csóri: Mikor? Hiszen te érettségire készültél.

Kató: Akkor is, segített nekem.

Csóriné: Sokat tanultak együtt Palival.

Csóri: Palival!

Csóriné: El kell ismerni, ez az együttműködés eredményes volt.

Csóri: Azt látom.

Csóri: Fantasztikusan tudja, hogy az érettségi mit kérdeznek.

Csóri: Csakhogy, édes lányom, az élet nem csak érettségi tételekből áll.

Kató: Tudom.

Csóri: Nem tudod. Honnan is tudhatnád? Talán nem is

gondoltál erre.

Kató: Az igaz, hogy sok időm nem volt rá. Dehát ezen nem kell gondolkodni, ez nem keresztretjtvény - mondta Pali. - A házasságon régebben gondolkoztak csak, a vagyon, meg a földbirtok miatt - mondta Pali, - mert akkor volt beörsülés...

Ósári: Mondta Pali.

Kató: Igen. Ma nincs min gondolkodni, mert mindenki az államba nőszül beö

Ósári: Mondta...

Kató: Nem, ezt én mondom.

Ósariné: /nagyon jól mulat/

Ósári: /rosszallóan néz rá, majd/ Kislányom, ~~én nem hi-~~
~~béstatlak téged, de ha én itthon vagyok, bizonyá-~~
~~ra nem jutunk idáig. ~~Ude~~ majd én beszélek ezzel~~
a fiuval. Holnapután estig nyugodtan megtárgya-
lunk mindent.

Ósári: Apus, Pali már holnapután délelőtt esküdni akar.

Ósári: Micsoda? Mondom: fogalmatok sincs az életről!

Azt ilyen gyorsan nem is lehet!

Ósariné: Nem bizony! Az én esküvői ruhám ugyan még megvan,
azt éppen át lehetne alakítani két nap alatt...

Ósári: Nemcsak a ruhára gondoltam!

Ósariné: Igaz, cipő is kell!

Ósári: Cipő!... Hol van az a fiu?

Kató: Most éppen cipőt vesz nekem. Hogy ezzel is előbb-
re legyünk.

Ósári: Miért legyetek előbbre? Minek ez az örült siet-

ség? Most léptél ki az iskolából, még nem is éltél!

Kató: Majd élünk együtt.

Ágri: Mi az, neked is sürgős?

Kató: Nem az, hogy sürgős, de az osztályban én vagyok az első, akit megkértek.

Ágri: Na és? Versenyben vagytok?

Kató: A lányok is azt mondják: bolond volnék, ha huznám, ha egyszer most kértek.

Erzsiné: /lelkesen/ Ugy van!

Ágri: Mi az, hogy úgy van?

Erzsiné: Nem békrok erre a fiura haragudni, csak azért, mert feleségül kérte a kányomat.

Ágri: Nem bírsz az anyai büszkeségeddel! A lányod az első az osztályból - na és aztán? Azt sem tudom: ki fia-borja?

Erzsiné: Átadta az életrajzát is.

Ágri: Átadta... annál jobb! Majd mindennek alaposan utánanézzünk és aztán - csak azután beszélünk a dologról. Ne gondold, kislányom, hogy ellened vagyok, de valakinek kell józanul is gondolkodni a családban.

Erzsiné: Igazad van, apus, te csak gondolkozzál. Gyere,

Kató!

Ágri: Hova mentek?

Erzsiné: Nem megyünk sehova, csak... megnézzük azt a ruhát.

Ágri: Miféle ruhát?

- Csóriné:** Hát a menyasszonyi ruhámat...
- Csóri:** Mondd, hát én hiába beszélek?
- Csóriné:** Miért? Nézni csak szabad? *Na meg csak kis löveg* /Katonák el balra/ ⊕
- Csóri:** ~~Na tessék! Ahogy feltűnik egy fiatal ember, az anyákra számítani nem lehet. Egyszerűen pánikba esnek! Na nem, majd én... /fal és alá jár, kopognak/ Tessék!~~
- Soltész:** /be/ Jónapot, Csóri ^{Úr} karta!
- Csóri:** Jónapot kívánok! Vahát, ez kedves, hogy eljött.
- Soltész:** Elhozta a jövő heti munkabeosztást?
- Csóri:** Nekem nem adtak semmit.
- Soltész:** Hát ez szép. Külön telefonáltam Osváthnének, hogy maga ugysis hazajön, küldjék le magával.
- Csóri:** Osváthné a másik szobában van.
- Soltész:** /dühös/ Persze, a másik szobában. Most meg kell várjam Pestről a vállalati autót. Pedig szerettem volna az öthuszassal hazamenni. Ma már nincs it több vonatom.
- Csóri:** Ez bizony kellemetlen. Megérttem: bizonyára hiányzik már a család.
- Soltész:** Őszintén szólva, egy kicsit unalmas itt.
- Csóri:** Pásztó nem Budapest!
- Soltész:** A legrosszabb az, hogy az estéimmel nem tudok mit kezdeni. Tudja, hogy sokat gondoltam magába? Egy kicsit irigyeltem. Pesten mindig van hova menni.
- Csóri:** Ó... ha azt hiszi, hogy én valami zajos életet élek... nem járok én el hazulról!
- Soltész:** Nem?

Csóri: Egyszer voltunk moziban.

Soltész: Voltunk?

Csóri: Irmuska hozott jegyet. Egyébként otthon töltöm az estéimet. Nagyon kellemes.

Soltész: Igazán? Ennek örülök. Tényleg nem jár el sehova?

Csóri: Nézze, én hozzászoktam ahhoz, hogy munka után hazamegyek a családomhoz. Négykor végzek, akkor még veszek vacsorát. Irmuska ötkor jön haza, hozza a napköziből Cunikát...

Soltész: Cunikát?

Csóri: A kislányt. Korán vacsorázunk, Irmuska lefektetí a gyereket.

Soltész: Cunikát?

Csóri: Cunikát. Utána leülünk egy kicsit, megtárgyaljuk a napi eseményeket...

Soltész: Hol?

Csóri: Tessék?

Soltész: Azt kérdeztem, hogy hol szoktak leülni?

Csóri: Az egészen mindegy, ahol éppen vagyunk. A két szoba napközben egybenyílik. Irmuskával ülünk le, ha a rádióban akarunk valamit fogni.

Soltész: És ha nem a rádióban akar fogni valamit?

Csóri: ^{Un}Node Soltész kartárs...
~~Node Soltész kartárs...~~

Soltész: Csak nem akarja bemészni nekem, hogy maga csak úgy ül otthon, nem megy sehova és még egyszer se fogta meg Irmuska kezét...

Csóri: Hát egyszer,.. amikor panaszkodott a volt férjére... barátilag megsimogattam a kezét.

Soltész: És még mit?

- Csóri: Hova gondol?
- Soltész: És még mit?
- Csóri: A... haját.
- Soltész: És?
- Csóri: És... ami hozzá tartozik.
- Soltész: Ezt hogy értem?
- Csóri: Hosszu haja van.
- Soltész: Milyen hosszú?
- Csóri: Maga mondta, hogy legyenek kedves hozzá!
- Soltész: Hogy ennyire kedves legyen, azt nem mondtam!
Ki az ördög gondolt arra, hogy maga egyszerre
így belejön?
- Csóri: Én biztosan nem gondoltam. Az ember él nyugodtan,
tisztességben a családjával... az ilyesmit egy-
szerűen elképzelhetetlennek tartja, pláne, hogy
én! aztán egyszerre jön az alkalom, új környe-
zet....
- Soltész: Új nő!
- Csóri: Komolyan mondom, azt se tudom, hogyan jutottam
el eddig.
- Soltész: Meddig?
- Csóri: Kérem, komolyan kérem, ne gondoljon olyasmire.
- Soltész: Megcsókolta?
- Csóri: Nem!
- Soltész: Ő csókolta meg magát?
- Csóri: De nem!
- Soltész: No hiszen akkor nincs semmi baj.
- Csóri: Nincs semmi baj...
- Soltész: Vagy van?

Csóri: ~~Katársan~~ rajöttem egy szörnyü dologra: én egygyenge jellem vagyok. Ha ez sokáig így megy, én nem tudok ellentáálni!

Soltész: Ember, emberelje meg magát!

Csóri: Ez az ingás élet?

Soltész: Azért nem kell mindent erre kenni!

Csóri: A baj ott kezdődött, amikor azt mondtam, hogy nőtlen vagyok.

Soltész: Ördögöt! A baj ott kezdődött, hogy egybetyilik a két szoba! A bérlemény ajtakát az ember becsukja. A háziasszonyával lehet kedves, de nem kedveskedik neki.

Csóri: Ő kedveskedett nekem.

Soltész: De maga türte!

Csóri: Türtem!

Soltész: Ez az! Társalogni az előszobában, vagy a konyhában kell és mindenkor állva... Egyébként udvariass távoltage, mert ebből nem lehet baj.

Csóri: Igaza van, így kellett volna, de már elrontottam. Mit csináljak?

Soltész: Először is, mi az ördögnek kell magának folyton otthon ülni? Menjen sétálni, vagy üljön be egy moziba. De egyedül! És ha Irmuska megkérdi, hogy hol volt- mert meg fogja kérdezni...

Csóri: Meg...

Soltész: Akkor elejthet egy-két szót arról, hogy sétálni voltunk, moziban voltunk, egy hölgyismerőssémmel voltunk, Ebből rögtön látni fogja, hogy maga más-

nál van érdekelve.

Csóri: Ki az a más?

Soltész: Ezt csak úgy mondja! Ha már van egy másik nő, akkor Irmauska nem számít magára!

Csóri: Igaza van, ez jó. Sétálni voltunk, moziban voltunk, beszélgettünk...

Csóriné: /Katóval balról be/

Csóri: Beszélgettünk a munka beosztásról.

Csóriné: Nem is szólsz, hogy ilyen kedves vendégünk van?

Csóri: Beszélgettünk, tárgyalgattunk...

Csóriné: Maga még nem ismeri Kató lányunkat.

Soltész: Nagyon örülök, Soltész. Gratulálok, Csóri ^{úr} ~~kar~~ társ, milyen szép nagy lánya van...

Csóri: Igyekezünk...

Csóriné: Tessék, üljön le.

Soltész: Köszönöm, most már lassanként mennem kell, várom a vállalati autót. De mielőtt elfelejteném, a multkor megígértem, hogy tudakozódnai fogok a lakójukról.

Csóriné: Kedves, hogy nem felejtette el. Már is sikerült?

Soltész: Beledolgozott egy kis szerencse, ugyanis itt volt Horváthné a Vegyikombináttól, a beruházási osztályról. Na, hogy a lényegre térjek, csak a legjobbakat tudom mondani a lakójukról. Nagyon rendes, jó kolléga, a vállalatnál osztatlanul szeretik.

Csóriné: Hallod ezt, apus?

Csóri: Hallom.

Soltész: Nagyon szép beosztása van, fiatal ember és máris osztályvezető, természetesen szép fizetés, prémium, nyereségrészesedés...

Csóriné: Hallod ezt, apus?

Csóri: Hallom.

Soltész: Azt mondja Horváthné, hogy kitűnő szakembernek tartják, aki érti a dolgát.

Csóriné: Hallod ezt, apus?

Csóri: Hallom!

Soltész: Szép jövő előtt áll. Egyébként nős, van egy kis gyermeke.

Csóri: /több mint általánós döbbenet után/ Hallod ezt, anyus?

Csóriné: /siri hangon/ Hallom...

Kató: Itt valami tévedés van.

Csóriné: Talán rosszul mondták.

Soltész: Már engedelmet kérek, az én információim tökéletesen megbízhatók. Az építkezésük kapcsolatban volt a kezemben egy lista, azon láttam a nevét: Barsi Pál, nős, egy gyermek atyja.

Kató: Ezt egyszerűen nem hiszem el!

Soltész: Kérem, el fogom hozni a listát, meggyőződhetnek róla a saját szemükkel.

Csóri: Na tessék.

Csóriné: Hát... ez borzasztó!

Soltész: Már bocsánat... nem egészen értem! Mi ebben a borzasztó?

Csóri: Az, hogy félrevezetett bennünket! Valótlant állított!

- Csóriné: Nekünk azt mondta, hogy nőtlen!
- Soltész: Nőtlennek adta ki magát....? /összecsapja a kezét/ Hogy mik vannak?
- Csóri: Na, mit szól hozzá?
- Soltész: Hihetetlen! Kérem, távol álljon tőlem a szándék, én nem szeretek általánosítani, de ez a mai fiatalság!
- Csóri: Ugy van! Ez a mai nevekés!
- Soltész: Ez a gátlás nélküli cinizmus - ezt büntetni kellene! Kérem, igazán sajnálom, hogy ezt a kellemetlen hírt, éppen tőlem tudták meg, de talán jobb is, hogy még idejében...
- Csóri: /Katóra néz/ Idejében...
- Soltész: Elnézést kérek... talán már itt is van a pesti autó, mennem kell. Kezét csókolom.
- Csóri: A viszontlátásra, kartársam. Mindenesetre köszönöm.
- Kató:
Csóriné: /köszönnek/
- Soltész: Szóra sem érdemes... Hiába, ez a mai fiatalság... /középen el/
- Csóri: Mondhatom, szép kis meglepetés. De mondtam neked: ingás!
-
- Csóriné: Csak azt tudnám, miért tette? Mi volt a célja?
- Csóri: Mi volt... ez világos! Az volt a célja, hogy Kató hiszékenységét kihasználva... mondd, kislányom, megkörnyékezett? Erőszakoskodott veled?
- Kató: Nem. És ezt az egészet nem tudom elhinni.
- Csóri: Hallhattad! Soltész nem beszél a levegőbe! Lá-

tott egy hivatalos listát: Ez az ügy teljesen tiszta! Ez az ember távol volt a feleségétől, a családjától, gyenge jellem... /Csórinéhez/ Mondd csak, eljár az eséknéért hazulról?

Csóriné: Nem.

Csóri: Gondoltam. Hozzászókkott ahhoz, hogy munka után hazamegy a családjához! Tipikus eset! /Katóhoz/ Nemélem, nem hoztál neki mozijegyet?

Kató: Én? Eszembe se jutott a mozi! Tanultam.

Csóri: Ő meg segített. Ismerjük ezt, baráti közeledés... Hol tanultatok?

Kató: Hát... a kertben, itt...

Csóri: /Csórinéhez/ Ennek a szobának /Barsi szobájának/ az ajtaja nyitva volt?

Csóriné: Nem.

Csóri: Biztos ez? Nos?

Csóriné: Előfordult, hogy egy időre nyitva maradt...

Csóri: Nagyon helytelen! A bérlemény ajtaját be kell csukni. Tanulni pedig a konyhában kell, vagy az előszobában és akkor is állva!

Kató: Állva tanulni az előszobában?

~~Csóri: Kislányom, te még nem ismered az életet!~~

Kató: De annyit én is tudok, hogy ha neki az lett volna a célja, amire apus gondol, akkor nem a házasságot sürgeti.

Csóriné: Ebben viszont Katónak van igaza. Ilyen csábító-
ról még én se hallottam!

Kató: Ő holnapután esküdni akar!

Csóriné: Fiam, itt valami nem stimmel!

Csóri: Lehet, hogy ebben igazatok van. Ennek az embernek más a célja és én már azt is tudom, hogy mi! Tudjátok ki ez? Egy bigamista! Igen! házasság-szédelgő! Az ilyeneknek van nyolc, tőz felesége! Mindegyiktől kicsit kisebb-nagyobb összeget, aztán tovább áll. Mondd, nem hiányzik valami a szobából?

Csóriné: Nem.

Csóri: A pohár, amiből Kossuth Lajos ivott?

Csóriné: Kossuth Lajos sose ivott abból a pohárból.

Csóri: De ivott! Póli néni megesküdött rá, hogy ivott!

Csóriné: Nem ivott!

Kató: De anyus, az istenért, ne kezdjék újra ezt a vitát.

Csóri: Én nem vitatkozom. Azt kérdeztem: megvan a pohár?

Csóriné: A pohár megvan.

Csóri: Lakbért fizetett?

Csóriné: Igen. Az egész hávit előre.

Csóri: Mikor Katót megkérte, célozgatott arra, hogy bizonyos összegre van szüksége?

Csóriné: Ilyesmit nem mondott.

Csóri: /Katóhoz/ Akkor neked szólt, hogy pénz kell butorra, lakásra.

Kató: Pénzről nem beszélt.

Csóri: Akkor tőlem fog pénzt kérni. Ez világos!

Kató: Nem tudom anyus. Nem hiszem, hogy ez lenne a cél-

ja, de majd én megkérdezem tőle.

Csóri: Dehogy kérded! Na rájön, hogy minden tudunk, kisiklik.

Kató: Én nem alakoskodom.

Csóri: Az ilyen embert ártatlanná kell tenni, különben tovább folytatja üzelmait! Bizzatok rám!

Kató: Én pontosan akarom tudni, hogy ő mit mond.

Csóri: Majd tőlem megtudod.

Kató: Igen, apus felizgatja magát, aztán majd úgy lesz ez is, mint Kossuth tajas pohara. Én szó rólszóra akarom tudni, hogy ő mit mond. És ha apus nem engedi, hogy itt legyek, akkor itt lesz helyettem a magno.

Csóri: Magno... hol?

Kató: Itt van. /felnyitja/ Tessék.

Csóri: Te, ez nagyszerű. Ez kitűnő! Új fegyverekkel a bűnözők ellen. /egy váza mögé, az asztalra teszi a mikrofont/

Zotyi: /középen besiet/ Kati! Pali hozza a csukát! Most fordult be a sarkon!

Csóri: Akkor ti menjete ki, a többit majd én!

Csóriné: Gyertek! Zotyi, te is!

Zotyi: Csak most jöttem be...

Csóriné: Gyere már! /mindhármán balra el/

Barsi: /középen be, hozza a cipőt/ Jónapot kívánok!

Csóri: Jónapot!

Barsi: Bocsanat, még nem találkoztunk... /Barsi Pál - Csóri/ ... ugye Kató édesapja?

Csóri: Igen.

Barsi: Talán tetszett hallani rólam.

Csóri: Hogyne! Maga a lakónk, aki ma a feleségetől meg-
kérte Kató lányunk kezét!

Barsi: Igen.

Csóri: Tessék leülni. /a mikrofon közelébe ülteti, ta-
karva bekapcsolja a magnót/ Igy, na... És most
beszéljünk. Szóval?

Barsi: Kérem szépen... Szeretem Katót és feleségül aka-
rom venni.

Csóri: Igen. És mihez köti ezt?

Barsi: Hogy mihez...

Csóri: Bizonyára van még ezenkívül valami kívánsága.

Barsi: Hát egy kérésen volna...

Csóri: Na, ugye. És mi az? Ide beszéljen, ezzel a fü-
lemmel jobban hallom. /a mikrofon felé/

Barsi: Minél hamarabb szeretném az esküvőt. És lehetőleg
mellőzzük a nyilvánosságot.

Csóri: A nyilvánosságot... mellőzzük. Ahá. És miért mel-
lőzzük?

Barsi: Azért, mert az ilyesmi mindig hosszadalmas elő-
készülettel jár. Márpedig, ahogy mondani szok-
ták - az idő pénz!

Csóri: No végre, eljutottunk ideig! Mi van a pénzzel?
Ide tessék beszélni!

Barsi: Hát, igen... a pénz! Hiába, egy házasságnak van
anyagi oldala is.

Csóri: Értem én... Henryiről van szó?

- Barsi: Körülbelül ^{NEGYVEN} négyezer forint az az összeg, amivel számolok.
- Csóri: ~~Négyezer.~~ ^{NEGYVENEZER.}
- Barsi: Igen. Havi ~~négyezer~~ ^{NEGYVENEZER!}
- Csóri: Havi négyezer!
- Barsi: Igen!
- Csóri: Hallja-e, ez nem kevés!
- Barsi: Nem mondom azt se, hogy sok, de mégis valami.
- Csóri: Valami. ^{NEGYVENEZER} négyezer havonta. Mondja, ezt hogy találta ki? Miért nem ^{HÁRMINC} harminc, vagy ^{ÖTVEZÉSZER} ötezer?
- Barsi: Azért, mert az én jövedelmem havonta mintegy 2.8000- Ft, Kató úgy mondta, hogy ő is dolgozni akar, a mi vállalatunkhoz jönne, így ketten körülbelül 40000 forintot keresnénk.
- Csóri: Maguk. Ketten?
- Barsi: Igen. Ugy gondolom, hogy ebből már meg lehet élni, sőt esetleg törlesztési is lehet.
- Csóri: Törlesztési? Egy nagyobb összeget, amit az induláskor felvesz.
- Barsi: Nem kell az induláskor pénz. Hanem esetleg vesszünk valamit részletre.
-
- Csóri: Talán máris van valami részlet, valami adósság?
- Barsi: Miféle adósság?
- Csóri: Egy fiatalembernek vannak adósságai...
- Barsi: Ki ad manapság egy fiatal embernek pénzt?
- Csóri: Hát akkor talán a múltból egy ügy, amit rendezni kell... egy nő...
- Barsi: Ki ad manapság egy nőnek pénzt?

- Csóri: No, várjunk csak... Itt van például a lakásprobléma. Valaki ajánlott egy remek lakást, de lelépést kell fizetni most, egy összegben...
- Barsi: Erre nincs szükség. Egy év múlva felépül a vállalati ház, ott kapunk lakást. Addig - úgy gondolom - itt lakhatunk.
- Csóri: Itt?
- Barsi: Ha megengedik. A lakbért természetesen tovább is fizetem. Akárhol laknánk, lakbér lenne.
- Csóri: /már ideges/ Így nem jutunk előbbre, mulik az idő! Talán a vállalatnál kell valamit visszafizetni?
- Barsi: Mit kellene? Különben sem foglalkozom pénzkezeléssel.
- Csóri: Hát akkor hol van fizetnivalója? Azonnal mondja meg!
- Barsi: Sehol.
- Zoty: /középen be/ Apus, tessék adni husz forintot.
- Csóri: Most nem érek rá, szólj anyukának.
- Zoty: Nincs neki, csak százasa van és itt a tojásos néni.
-
- Csóri: /kihuzza a tárcáját/ Annak is éppen most kell...
- Zoty: /Palinak/ Pali, elhozták a ruhádat a szabótól...
- Barsi: Igen? Köszönöm... /feláll/
- Csóri: Nekem is csak százasom van. Szaladj el váltani.
- Barsi: Emiatt sose szaladgálj, Zoty, itt van egy huszas.
- Csóri: Nodohát...

Barsi: Majd megkapom.

Zotyi: /elvette a huszast/ Kösz! /középen el/

Barsi: Hát bocsánat, én megyek ruhát próbálni...

Csóri: Egy pillanatot kérem, visszatérve a pénzre...

Barsi: Ugyan már... erre kár-visszatérni. Legközelebb kapok egy huszast. /jobbra el/

Csóriné: /középen bedugja a fejét, körülnéz/ Nos, mire jutottatok? Volt szó pénzről?

Csóri: Volt! Egy huszast adott kölcsön, tojásra. Ez a fickó rendkívül óvatos! No de ne félj semmit, majd utána járok én a dolognak Pesten!

Csóriné: És addig?

Csóri: Addig várunk. Ráérünk!

Csóriné: Mi igen, de Kató!

Csóri: Kató menjen a Balacsonra! Befizettük! Menjen a többiekkel nyári táborozásra.

Csóriné: Nem hiszem, hogy táborozni akarha,

Csóri: Hát mit akar?

Csóriné: Férjhezmenni.

Csóri: Szó se lehet réla! Előbb tájékozódunk. Majd én beszélek vele. Majd én elintézem. /balra el/

Csóriné: Szegény gyerekek... /a középső járás felé indultna, de belép/:

Kartalné: /csinos fiatalasszony, 27-28 éves lehet, de ez nem biztos, mert kicsit feltűnőbb, kicsit zajosabb a koránál/ Jónapot kívánok!

Csóriné: Jónapot! Kit tetszik keresni?

Kartalné: Kérem szépen, itt lakik Csóri Antal ur?

- Csóriné: Igen. Egy kis türelmet kérek. Rögtön szólok neki.
- Kartalné: Egy pillanat... Ne tessék még szólni. Már bocsánat, de... ugyanis én vagyok Csóri ur pesti háziasszonya.
- Csóriné: Igen?
- Kartalné: Maga pedig nem lehet más, mint a kedves Róza néni!
- Csóriné: Róza néni?
- Kartalné: Ne tessék haragudni, hogy rögtön ilyen bizalmasan szólitom, azért is kérem, hogy még ne szóljon Csóri urnak, mert tulajdonképpen nagyon örülök, hogy először Róza nénival találkoztam. Ha volna egy kis ideje... én nagyon holdog lennék, ha egy kicsit elbeszélgetnénk.
- Csóriné: Mi ketten?
- Kartalné: Igen. Talán meg fog érteni... Ugy gondolom, hogy két olyan asszonynak biztosan lesz beszél-nivalója, akik mind a ketten, szóval... hogy úgy mondjam, közel állnak Antalhoz...
- Csóriné: Közel áll... Antalhoz? No, ez kezd érdekes lenni. Tessék üljön le.
- Kartalné: Köszönöm szépen. /leülnek/ Tóni nagyon sokat mesélt az ő Róza néniéről.
- Csóriné: Tóni!...
- Kartalné: Nagyon szereti magát. Ugye maga is szereti őt?
- Csóriné: Nem tagadom. Dehát ez úgy is illik az én helyzetemben.
- Kartalné: No persze. Milyen szép ez... A leírás után va-

lahogy így is képzeltem el Róza nénit. Illetve nem egészen így, mert meg kell mondjam, sokkal fiatalabb! Kitűnően tartja magát ahhoz képest!

Csóriné: Mihez képest?

Kartalné: Nem olyan, mint egy nagynéni, nem bizony! Most, hogy személyesen megismertem, sok mindent megérték. Például azt is, hogy Tóni miért maradt olyan sokáig agglegény.

Csóriné: Tóni... agglegény!

Kartalné: Alighanem a Róza néni szerető gondoskodása miatt. Igen, igen! Az, hogy ő más nővel eddig nem gondolt közelebbi kapcsolatra, házasságra, annak alighanem maga az oka.

Csóriné: Látja, ebben tökéletesen igaza van!

Kartalné: Ugye? Sejtettem én ezt eddig is. Jó dolga lehetett itt Tóninak!

Csóriné: Eddig nem panaszkodott.

Kartalné: Csak hát, hiába, egy feleséget mégse pótolhat senki.

Csóriné: Gondolja?

Kartalné: Nem, nem! Mint ahogy nekem is van egy nővérem, kedves jó asszony, szeret, segít nekem, mindent megterve értem, de hát azért egy férjet, azt nem... azt ő se pótolhat mindenben.

Csóriné: Mindenben nem.

Kartalné: /viháncol/ Jaj, Róza néni, hogy maga milyen kedves teremtés! /puszi/ Én tudtam, én éreztem, hogy jóban leszünk, hogy mi megértjük egymást!

Csóriné: Nem jó az ilyet elkiabálni!

Kartalné: A... hiába, ez rögtön meglátszik: egy család...
Milyen rendes, jó ember az a Titi is!

Csóriné: Titi?

Kartalné: Ezt a nevet a kislányomtól kapta. Cunika hívja
Titi bácsinak. Tudja Kóza néni, rövid ideje
ismerem Titit, igazán nagyon megkedveltem, ha-
nem az a kislány... Cunika valósággal rajong
érte! Megjegyzem, nem is csodálom, mert Titi
olyan ember, akiért lehet. Más, ilyen egyedülálló
férfie elmászkál eszpresszóba, meg-meg kocsmába -
Titi más. Emiatt teljesen nyugodt lehet.

Csóriné: Nagyon megnyugtató!

Kartalné: Ő nem olyan ember. Mire én hazamegyek, ő már
rendszerint otthon van. En kimegyek vacsorát
készíteni, ő meg eljátszik Cunikával. Olyan jó
nézni őket - mint apa és lánya.

Csóriné: Ugy?

Kartalné: Mert az a kis huncut megérzi ám! Mintha monda-
ná: Titi bácsi, milyen jó lenne nekem apukának...

Csóriné: Jó ötletei vannak Cunikának!

Kartalné: Nagy dolog az, hogy a gyerek szereti. Tudja, ná-
lam ez a fő szempont. Ezt ugye megérti?

Csóriné: En ne érteném?

Kartalné: Az ilyen maganfajta, egyedülálló elvált asszony-
nak nagyon kell vigyázni arra, hogy kit enged
közel magához. Sok a rossz ember, aki vissza-
él a helyzettel.

Csóriné: És Titi... nem él vissza?

Kartalné: Nem olyan ember... Meg aztán, az ilyesmi a nőtől is függ. Kell tudni, hogy meddig van a határ.

Csóriné: De ha Titi átlépné...

Kartalné: Én azt is tudom, hogy meddig lehet átlépni a határt.

Csóriné: Ez mindenestre megnyugtató.

Kartalné: Tudja, Róza néni, Titi megbízható, Én azt hiszem, hogy öbelőle nagyon jó férj lesz.

Csóriné: Igen. Hát nézze csak, kedves ööö...

Kartalné: Kartalné... Kartal Benőné vagyok, de tessék csak Irmusnak szólni. Titi is így szólit.

Csóriné: Titi is?

Kartalné: Igen.

Csóriné: Hát akkor én is!

Kartalné: Kösz!

Csóriné: Szóval, ha jól értettem, maga a felesége akar lenni az én... u... ö... Titimnak.

Kartalné: Igen, bevallom őszintén, az akarok lenni. Tulajdonképpen azért is akartam beszélni Róza néni-vel, mert szeretném megkérni, hogy segítsen nekem ebben...

Csóriné: Hogy... én... segítsek?...

Kartalné: Tudom én, hogy van az... le is beszélheti, szólhat is egy jó szót... Magán sok mulik!

Csóriné: Hát nem mondom...

Kartalné: No, ugye. Én viszont már most megígérem, hogy jó felesége leszek Titinek. Magának se mindegy ugyebár, hogy ki a Titi felesége.

Csóriné: Nem mindegy.

Kartalné: En gondoskodni fogok róla, a kedvébe járok...
látja már az is eszembe jutott, hogy elkérem Ti-
ti kedvenc ételének receptjét. Mi az, amit a leg-
jobban szeret?

Csóriné: A mákos nudlit!

Kartalné: Mákos nudli! ~~És még mit?~~

Csóriné: Nézze csak, én azt hiszem, hogy ez még ráér. En
azt mondanám, hogy előbb minden esetre kérdezzük
meg Titit. Tudja, nálunk a családban ez a szo-
kás, hogy az ilyen híven dolgokban megkérdezzük
az érdekeltet is. Aztán ha ő akarja, akkor majd..
Szóval, akkor majd én is hozzászólok a dologhoz,
legyen nyugodt kedves...

Kartalné: De Róza nőri, ezteljesen érthető!

Csóriné: Nai! Hát akkor én most szólok Titinek.

Kartalné: Tessék. Azt hiszem, nagy meglepetés lesz, hogy
én itt vagyok.

Csóriné: Altalában nagy meglepetés lesz!

Kartalné: Jaj, olyan kíváncsi vagyok, mit fog szólni?!

Csóriné: Hát még éri! /kiszól balra/ ntal! Gyere be,
látogatód érkezett!

Csóriő /hangja kintről/ Nekem?

Csóriné: Neked bizony!

Csóri: /hangja kintről/ Máris megyek! /balról be,
neglátja Kartalné/ Te jó Isten!

Kartalné: Jónapot kívánok!

Csóri: Kezét csókolom.

Kartalné: Látnom, csodálkozik, hogy itt lát, de a dolog úgy történt, hogy a soffér a büfében ivott egy teketét, ő mondta, hogy a vállalati autóval lejön ide. Volt üres hely, gondoltam, egy ilyen alkalmat csak nem szalasztok el!

Csóriné: Ezt kár is lett volna!

Kartalné: Így aztán lejöttem és azóta már összebarátkoztunk a kedves Róza néniével is!

Csóri: Róza néni?

Csóriné: Mit csodálkozol? Ha én nem csodálkoztam...Igen jól elbeszélgettünk Irmuskával...

Kartalné: Elmeséltem neki a mi kis pesti életünket...

Csóri: Még csak ez hiányzott... Irmuska... izé... ~~kar-~~
~~társam~~ ^{ASSZONYOM}... meg kell mondjam, hogy tévedésben van.

Csóriné: Sok érdekes dolgot tudtam meg rólad. Erről nekem nem is meséltél! Nagy huncut vagy te -
Titil!

Csóri: Hujjujujuj...

Csóriné: Nem is mondtad, hogy te komolyan udvarolsz Irmuskának?!

Csóri: De kérlek szépen, itt valami tévedés van....

Kartalné: /Csórinak halkán/ Nem kell tagadni! En már előkészítettem Róza nénit. Csak nyugodtan.

Csóri: De ~~kar-~~ ^{ASSZONYOM} ~~társam~~... maga nem tudja, mit beszél!

Kartalné: /Csórinának/ Zavarban van szegény!

Csóriné: Csoda?

Kartalné: /Csórinak/ Róza néni előtt nem kell titkolózni! Elvégre nem vagyunk gyerekek!

- Csóriné: Persze, hogy nem!
- Csóri: ~~A kartársó~~ félreértette!
- Kartalné: /Csórinak/ Mit magyarázza? Értse meg: én már beszéltem a mi dolgunkról Róza néninek, ő nem ellenzi!
- Csóri: ~~A kartársó~~, az istenért! Hallgasson! /Csórinének/ Az okozta a félreértést, hogy én elmulasztottam tájékoztatni ~~a kartársót~~ az itthoni helyzetről. /Kartalnének, aki közben rángatja a kabátját/ Mit akar?
- Kartalné: Minek ez? Nem kell magyarázni, nem kell mentegetőzni, mi már megbeszéltük, már tudom a mákos nudlit is! Én is elmondtam neki mindent...
- Csóri: Mi az, hogy mindent? /Csórinének/ Kérlek, ismétlem, félreértett ~~a kartársót!~~
- Kartalné: /dühösen ránt Csóri kabátujján/ ~~Engem ne kar-~~
~~társózzon!~~ Én még ilyet nem is láttam... Hogy lehet egy nagy darab férfi ilyen gyámoltalan?!
- Csóri: Könyörgök: értse meg, tévedésben van!
- Kartalné: /Csórinéhez, aki remekül mulat/ Teljesen megzavarodott szegénykém. Pedig ő egyébként olyan egyszerű, nyíltszívű, őszinte ember...
- Csóriné: Nem jó ezt se elkiabálni!
- Csóri: Hallgasson meg végre! Maga nem tudja, hogy itt mi a helyzet.
- Kartalné: Már hogyan tudnám! Mit kell annyit magyarázni? Tízszer elmondtam: kettesben élnek itt Róza néniével...

- Zotyi: /balról be/ Apus, akarok mondani valamit az iskoláról...
- Csóri: Most nem érek rá, majd később!
- Zotyi: Igen, de alá kell irassam az ellenőrző könyvet a szülővel.
- Csóri: Eredj szépen! /tuszkolja kifelé/
- Kartalné: Egy pillanat! Jól értettem? Ez a fiucska magának hozzátartozója?
- Zotyi: Mi az, hogy hozzátartozó? Ő az én faterom!
- Csóri: A kisfiam, kérem... Nem emlékszem, hogy említettem-e?
- Kartalné: Nem említette, egészen biztos, hogy nem említette. Megmondom őszintén, ez kissé furcsa!
- Csóri: Egy kis fiucska... Nem olyan fontos személy...
- Kartalné: Nem az, hogy fontos, de ugyebár erről nem beszélt nekem!
- Csöriné: Pedig van neki!
- Kartalné: /viszakozik/ No hiszen, helyes gyerek, igazán mondhatom, nagyon jól sikerült kisfiú, kár volt elhallgatni, nekem is van egy gyermekem, maga kis csacsi, nincs semmi baj, megmondhatta volna, hogy van egy gyermeke!
- Kató: /balról be/ Apus, kivihetem a magnót...?
- Csóri: A magnó! Ez még jár?
- Csöriné: A magnó jár?
- Csóri: Viheted, de máris! Zárd el!
- Csöriné: Ne zárd el! Hagyd itt, hadd járjon! Majd hosszú téli esteken elszórakozunk vele...
- Kartalné: Pardon, Tóni... Jól értettem? Ez a fiatal hölgy

is a magáá?

Kató: Csóri Kati vagyok!

Kartalné: Csóri Kató... Én egyszerűen nem hiszek a füle-
lerek! Mi ez?!

Csóri: Ez kérem szépen... Katóka!

Kartalné: Katóka?! Ez a legjobb esetben Katalin! Csak nem
akarja azt mondani, hogy még ő is gyerek, aki-
ről az ember csak úgy megfélekedzik! Te jó Is-
ten, ez a család percenként nő - és én egy agg-
legénynek adtam ki a szobát! Tulajdonképpen
hány gyereke van magának?

Csóri: Több nincs! Szavamra mondok, nincs több!

Kartalné: És mondja csak Antal, ezeket a gyerekeket a
gólya hozta magának? Ennek a két gyereknek
anyja is van valahol!

Kató: Miről beszélnek itt? Egy szót se értek, mi van
itt, édesanyám?

Kartalné: Édesanyám...??! Hát nem Róza néni??!

Csóriné: Nem Róza néni! Én ennek a Titinek a felesége
vagyok és a keresztnéven Ida.

Kartalné: Csóri kartárs!

Csóri: Kérem szépen, ugyebár, ennek a két gyereknek
anyja is van valahol...

Kartalné: Hát... hát... én nem találok szavakat! Maga
félrevezetett engem! Visszaélt a jóhiszeműsége-
mmel, becsapott egy ártatlan nőt!

Zoty: Apus, menjek ki?

Csóri: Igen, menj ki!

Zoty: Az ellenőrzőkönyvet...

Csóri: Majd később, - na menj!

Zotvi: /balra el/

Kartalné: /Csórinének/ És maga asszonyom, maga is hagyta, hogy Róza névizzem, hogy csak beszéljek, kiadjam magam abban a hitben, hogy megértjük egymást...

Csóriné: Mondtam: nem jó az ilyesmit elkiabálni!

Kartalné: Ez nem volt* korrekt eljárás! Ilyen helyzetbe hozni engem... /Csórinék/ De mindennek maga az oka! Össze-vissza hazudott nekem, hogy aglegény, hogy nőtlen! Hát ahhoz képest, hogy nőtlen, elég népes családja van! Nem szégyelli magát?!

Csóri: Kérem szépen, én csak a szoba miatt...

Kartalné: Remélem, ezek után keres magának másnál kiadó szobát, de sürgősen! Maga... maga huligán! ~~Jó napot!~~ /középen elviharzik/

Csóriné: /kis csend után/ Mondd, Titi... ki az a Róza néni?

Csóri: Nézd anyus... az egész dolog úgy kezdődött, hogy a rokonaid felmondták a diványomat, kénytelen voltam szobát keresni... /középen kopognak/ Ki az?

Soltész: /középen be/ Én vagyok, jónapot kívánok... Kérem, én csak azért jöttem, mert megigártam, hogy elhozom önöknek az épülő ház.bérlőinek listáját. Tessék, parancsoljon, olvassa fel, ki van ide beírva.

- Csóri: /olvassa/ Barsi Pál, nős, egy gyerek atyja...
- Soltész: Na kérem!
- Csóri: Hát ez felháborító!
- Csóriné: Hogy micsoda, Titi?
- Csóri: /behuzza a nyakát/ Semmi.
- Soltész: kérem, ugyebár én nem beszélek felelőtlenül, ez tiszta ügy.
- Kató: Miféle lista ez?
- Soltész: Erre iratkoztak fel azok, akik az épülő házban lakást igényeltek. Tessék kérem, csupa többgyermekes családos ember. Itt van a lakójuk is.
- Kató: /mutat ő is megrézte/ Ezt sose hittem volna...
- Soltész: Márpedig ez így van! Igazam volt, Csóri ^{OR} kar-társ?
- Csóri: Igaza volt. Ez felháborító arcátlanság! Ez szélhámosság!
- Csóriné: Hogy micsoda, Titi?
- Csóri: Semmi.
- Kató: De igen, ez szélhámosság! És én most már tőle kérdezem meg, hogy miért szélhámoskodik velem!
-
- /a jobb ajtón kopog/
- Barsi: /hangja kintről/ Szabad! /jobbról be/ Jóes-tét, kívánok! Parancsolnak?
- Kató: Te megkérted ma a kezemet a szüleimtől.
- Barsi: Igen.
- Kató: Az ujjamra huztad ezt a gyűrűt...
- Barsi: Igen.
- Kató: Akkor arra felelj, ez mi? /az orra elé tart-

ja a listát/ Olvasd!

Barsi: /olvassa/ Barsi Pál, nős, egy gyermek atyja.

Kató: Azonos vagy ezzel a Barsi Pállal, akiről itt szó van?

Barsi: Azonos vagyok, de...

Kató: Tudtál arról, hogy szerepelsz a listán?

Barsi: Igen, tudtam, de...

Kató: Akkor mit akartál tőlem?

Barsi: Kató, ez nem így van, ~~hisz~~ ez csak a lakás miatt, én nem vagyok nős, illetve itt úgy szerepelek, hogy nős vagyok, mert csak nagy lakások vannak, azért nem is én mondtam be, de tudtam róla, az igazság az, hogy tudtam róla, hogy nőtlen vagyok, illetve tudtam róla, hogy nős vagyok, de itt csak azért mondtuk.

Kató: Nem érdekel! Aki egyszer nőtlennek mondja magát, másszor nősnek, az neked ne magyarázzon, mert én annak már egy szavát se hiszem. Én nem is akarok egy életet elkezdeni úgy, hogy már az esküvő előtt azt magyarázza neked valaki, hogy miért hazudott! /balra el/

Barsi: Kató!

Csóriné: Igaza van Katónak! /Csórihoz/ Szép kis alakok vagytok ti! /Soltészhoz/ Itt volt a háziasszonya Pestről!

Soltész: Irmuska?

Csóriné: Igen, "Irmuska!" Udvarolt a háziasszonyának!

Soltész: Ugyan...

- Csóriné: Egyik olyan szélhámos, mint a másik! /Csórirra/
Ő is nőtlennek adta ki magát Pesten! Mit szól
ehhez, Soltész ur?
- Soltész: Nahát, ez hihetetlen!
- Csóri: /robban/ Mi az, hogy hihetetlen?! Maga is nőt-
lennék mondja magát, pedig nős!
- Csóriné: Soltész ur, ez igaz?
- Soltész: Kérem, kétségtelen, hogy van valami a dologban...
/Csórinak/ De az én ügyemet igazán kár volt
belekeverni! Különben se állítottam, hogy nőt-
len vagyok!
- Csóri: Ilyet ne mondjon nekem! Saját fülemmel hallot-
tam!
- Soltész: Pesten! De most vidéken vagyunk! Márpedig tud-
ja jól, hogy én Hatvantól lefele nős vagyok!
~~Jórapot! /középen el/~~
- Csóriné: Mi az, hogy Hatvantól lefele nős?
- Csóri: Anyus, hallgass meg! Elmondom...
- Barsi: /Csórinénak/ Tessék engem meghallgatni, el-
mondom.
-
- Csóri: /Barsinak/ Menjen innen! /Csórinénak/ Anyus,
én azért, hogy Szobát kapjak!
- Barsi: /Csórinénak/ Kérem szépen, én azért, hogy la-
kást kapjak...
- Csóri: Menjen innen! /Csórinénak/ Anyus, én hogy
szobát kapjak, csak azért mondtam, hogy nőt-
len vagyok...
- Barsi: Kérem szépen, hogy megkandem a lakást

azért mondtam, hogy nős vagyok...

Csóriné: /Csórinak/ Te azért, hogy szobát kapjál, azt mondtad, hogy nős vagy... /Barsinak/ Maga azért, hogy lakást kapjon, azt mondta, hogy nőtlen...

Barsi: Nem kérem, fordítva.

Csóriné: /Barsinak/ Maga azért, hogy lakást kapjon, azt mondta, hogy nőtlen... /Csórinak/ Te azért, hogy szobát kapjál, azt mondtad, hogy nős vagy...

Csóri: Nem anyus, fordítva.

Csóriné: /Csórinak/ Maga azért mondta, hogy nős, hogy lakást kapjon. /Barsinak/ Te azért mondtad, hogy nőtlen vagy, hogy szobát kapjál...

Barsi: Nem kérem, teljesen fordítva!

Csóriné: Sosem fogom megérteni! Ebbe belebolondulok!

Csóri: De anyus, hagyd, hogy nyugodtan megmagyarázzam.

Zotyi: /közben bejött és Csóri kabátját rángatja/

Csóri: /Zotyihoz/ Mit akarsz?

Zotyi: Tessék aláírni az ellenőrző könyvet...

Csóri: Nem hagyod békén az embert! /belenéz/ Mi az, te az iskolában hazudtál?

Zotyi: Igen, de meg fogom magyarázni!

Csóriné: Már ez is magyarázza - megőrülök!

Csóri: Anyus, én részletesen elmondom!

Csóriné: /Csórinak/ Ne szólj hozzám, egy szót sem akarok hallani! /Barsinak/ Maga se! Senki se szóljon egy szót se! aki ebben a házban nadrágot hord, annak én egy szavát se hiszem! /bal-

CSÓRI: NE HALLGASS MEG ANYUS!
ÉN NEMERŐNEM VAGYOK FÉLVEZŐ VAGYOK TITK!
Barsi: (Közben Zotyi kezét fogja, hogy meggyőzze)
Kató: Igen?! (Köfönte Barsit & elment.)

Sollér: Nahát cion' karta, i geron van velt
eugen_89_ belakerevni ebbe a dolozba!

Cion': (megszemmi ritlen leostad egy ptellia.)
(elmeny)

Zotri: (szijon) Apus, az ellen-rzo korvyvet...

Csóri: /alairja, szo nelkul odaadja/ (elmeny.)

Zotyí: /nem erti/ Mert vagy ugy oda apus... en csak
egy ilyer kicsit hazudtam...

Csóri: Tudom fiam... csak egy ilyer kicsit hazudik az
ember es milyen nagy baj lesz belole!...

/balra el/

Zotyí: /teljes értetlenséggel/ Se szidas, se pofonok,
se büdös kölyök, mi van itt ma?

F ü g g ö n y .

Harmadik felvonás

Szín: ugyanaz, mint a II. felvonásban.

Idő: másnap reggel. Elsötétedés után, mielőtt a függöny felmenne, már hallatszik a hargos beszéd. Ez azonban - mint később kiderül - a magnó hangja. Tehát ottan bndul, hogy...

Magnó: /Kartalné hangja/ Ne tessék haragudni, hogy rögtön ilyen bizalmasan szólitom, azért is kértem, hogy ne szóljon még Csóri urnak, mert tulajdonképen nagyon örülök, hogy először Róza nénivei találkozom. Ha volna egy kis ideje... én nagyon boldog lennék, ha egy kicsit elbeszélgethetnék..
/most megy szét a függöny. Látjuk, hogy a magnó körül ül Csóri, Csóriné, Kató. A tegnapi felvételt hallgatják, ki-ki érzése szerint/

Magnó: /Csóriné/ Mi ketten?

/Kartalné/ Igen. Talán meg fog érteni... Ugy gondolom, hogy két olyan asszornynak biztosan

lesz beszélőnyalója, akik mind a ketten... szóval, hogy ugy mondjam, közel állnak Antalhoz.

/Csóriné/ Antalhoz... Közel áll²~~ok~~, no, ez kezd érdekes lenni. Tessék, üljön le.

/Kartalné/ Köszönöm szépen. Tóni nagyon sokat beszélt az ő Róza néniéről.

Csóriné: Tóni... Apád Tóni lett.

Magnó: /Kartalné/ Nagyon szereti magát. Ugye, maga is

szereti őt?... Most, hogy személyesen megismer-
tem, mindent megérték. Például azt, hogy Tóri
miért maradt olyan sokáig agglegény.

Csóriné: /tulbeszéli a magnót/ Apád agglegény - nem tud-
tad kislányom?

Csóri: /tulbeszéli a magnót/ Másként nem kaptam szo-
bát. Már ott tartottam, hogy nem volt este hol
aludjak!

Csóriné: De aztán lett! /Katóhoz/ Jó helyre került apád!
Ügyes ember, nőtlen ember, agglegény ember!

Magnó: /Kartalné/ A... hiába, ez rögtön ~~szex~~ meglát-
szik: egy család. Milyen jó ember ez a Titi is.

Csóriné: /tulbeszéli a magnót/ Titi! Szép neve van apád-
nak. Neked, hogy tetszik? Nekem nagyon!

Csóri: Anyus, hallgass rám!

Csóriné: Ezután mi is így szólítjuk: Titi!

Csóri: Nem hallgat rám! Csak oda beszél!

Magnó: /Kartalné/ Olyan jó nézni őket - mint apa és
lánya.

Csóriné: Apa lett apátok, de nem itt - Pesten!

Csóri: Anyus, hallgass rám!

Csóriné: Lett neki egy kislánya az Akácfa-utcában!
Cunika!

Csóri: Nem hallgat rám, csak oda beszél!

Magnó: /Kartalné/ Az ilyen maganfajta, egyedülálló el-
vált asszonynak nagyon kell vigyázni arra, hogy
kit enged közel magához. Sok a rossz ember, aki
visszaél a helyzettel.

/Csóriné/ Is Titi nem él vissza?

/Kartalné/ Nem olyan ember...

Csóri: /nem bírja tovább, elzárja a magánót/ Ebből elég volt!

Csóriné: Nézz oda, nem tetszik Titinek, pedig éppen őt dicsérték! "Nem olyan ember!" Irmuska mondta - ő csak tudja!

Zoty: /balról be/ Ápus, tíz órákor örsgyűlés van, kötelező, mehetek?

Csóriné: Micsoda örsgyűlés?

Csóri: Mehetsz.

Zoty: Zsókolom! /középen elsiet/

Csóriné: Esküdni mernek, hogy futballozni ment. Ebben a házban mindenki azt mondja, amit akar. Dehát csoda?

Csóri: Ida, végre hallgass meg!

Csóriné: /rá se néz/ Két gyermeket neveltem fel, azt háttem, hogy életem a csendes, nyugalmas boldogké. Most derült ki, hogy én egy kékszakáll mellett éltem.

Csóri: Sose kerültem volna ilyen helyzetbe, ha nem kell ingágnom! Erről is én tehetek? A paraszt emberek Festre járnak dolgozni, a gyári munkások a TSZ-be járnak segíteni - nyüzsög az egész ország!

Csóriné: /Katóhoz/ Van, aki a gyárban nyüzsög, van aki a TSZ-ben nyüzsög, van, aki a háziasszonyából nyüzsög!

Csóri: Ida!

- Csóriné: /legmélyebb megvetéssel/ Tit! /balra el/
- Csóri: Szólj már te is anyádnak! ^{Kató} Te csinálja ezt velem!
- Kató: Ó, anyus mindent olyan tragikusan vesz.
- Csóri: Kénysszerhelyzetben voltam!
- Kató: Hát persze. Csakhát anyus megszokta, hogy apus jó fiú és most kénytelen volt ráébredni, hogy... szóval, hogy nem is olyan jó fiú. Szegényke... ő olyan naiv...
- Csóri: Ezt te mondd anyádról? Megijesztesz.
- Kató: Csak nem? Hiszen most egymás~~z~~ közt vagyunk. Mi megértjük egymást, mi ketten ugyebár, másként gondolkozunk.
- Csóri: Hogyhogy "mi ketten"?
- Kató: Hát mi, modern gondolkozásuak: apus, meg én.
- Csóri: Az nem egészen ugyanaz. Te nem gondolkozhatasz úgy, mint én.
- Kató: Nem?
- Csóri: Persze, hogy nem. Te fiatal lány vagy. Az más.
- Kató: Volt. Valamikor úgy volt, hogy a férfiaknak lehetett "más", nekünk viszont nem lehetett "más". Most már nekünk is lehet.
-
- Csóri: Hol hallasz te ilyesmit?
- Kató: Hol... az iskolában.
- Csóri: Erről beszélnek órákon a tanárnők?
- Kató: Erről beszélnek szünetben a lányok. Szóval azóta nagyot változott a világ... egyenjogúság van, apa! Ugye nem lepré meg, ha egy nap kiderülne, hogy mialatt én itthon megjátszom a jó kislányt, közben...

Csóri: Közben mi van?

Kató: No, hiszen ért engem apus... a mai ifjuság erkölcsi... Mi az ilyesmiből nem csinálunk nagy hühöt.

Csóri: Kató... megrémítesz! Hogy beszélsz?... Tudod mi ez?

Kató: Persze, hogy tudom: gátlás nélküli cinizmus. Ugye így mondta Soltész? Ő csak tudja, hiszen hatvantól lefelé rős, felfelé nőtlen; ő meg apus csak nem kifogásolhatják szabados nézetünket erkölcsi dolgokban...

Csóri: /teljes összeomlásban/ Kató... ez nem igaz... ez nem is te vagy... ez nem az én lányom... Könyörgök, ugye nem beszélsz komolyan?

Kató: /magsajnálja/ Na jó, nem kell rémüldözni. Jó nevelést kaptam én, itthon csak jó példát láttam - legalábbis eddig.

Csóri: Mondd, bántani akarsz?

Kató: Nem. De ami a maga fölé mögött van, azt én nem... azt csak apus tudja elintézni anyussal.

Csóri: Igazad van... Milyen okos lány lett beláled...
Megpróbálom, hátha már anyád is megokosodott.

/balra el/

/középről kopognak/

Pálos: /középen be/ Kezét csókolom.

Kató: Jóreggelt!

Pálos: Pali itthon van?

Kató: Nem tudom. Nézze meg.

Pálos: Ma még nem találkoztak?

- Kató: Nem.
- Pálos: Értem. Akkor mondanák valamit. Tudok a történetekből és nagyon helytelenitem Fali eljárását. Ő nagy hibát követett el azzal, hogy nem volt ő-szinte magához. Én az ő helyében... ha engem megtisztelné bizalmával egy ilyen nagyszerű terem-tés, egy ilyen okos, szép lány...
- Kató: Miért mond nekem ilyeneket?
- Pálos: Katóka, én mindig nyíltan beszéltem magával. És most se azzal kezdem, hogy imádom magát, meg hogy első pillanatra, meg ilyeneket, én komoly ember vagyok, egyszerűen azt mondom: elvenném magát feleségül.
- Kató: Hogy maga, engem, feleségül?
- Pálos: Igen, Katóka, én őszintén megmondom: a lakás miatt venném el magát, határidőn belül.
- Kató: Ez legalább egyenes beszéd!
- Pálos: Én egyenes ember vagyok. Számíthatok magára, Katóka?
- Kató: Nézze csak... hogy is mondjam... maga tényleg őszinte, jó fiúnak látszik...
- Pálos: A magnót is elhoztam első szóra.
- Kató: Igen, a magnót is... de hát én most nem foglal-kozik házassági tervekkel. Nekem - hogy úgy mondjam - ebből egyelőre elég volt. Én ilyesmi-re nem is gondolok.
- Pálos: Azért tessék gondolkodni. Nem kell azonnal vá-laszt adni. Én várom türelemmel, ráér egy fél óra mulva is. /indul/

- Kató: Be se megy a barátjához?
- Pálos: Semmi dolgom vele! En eredetileg is magához jöttem. Tessék gondolkozni!
- /el/
- Csóri: /balról be/ /észreveszi Pálos otthagyt virágcsokrárt/ Ki volt itt?
- Kató: A lakók barátja.
- Csóri: Mit akart?
- Kató: /fásultan/ Megkérte a kezemet.
- Csóri: Hogy micsoda?
- Kató: Nem fontos. Ugye megyek férjhez soha.
- /balra el/
- Csóri: /utánabámul/ /majd elhatározással bekopog jobbra/
- Barsi: /Kilép, arcán csalódás/
- Csóri: Mi az, mást várt?
- Barsi: Mást!
- Csóri: Arra egyelőre hiába vár. Egyébként itt volt a barátja.
- Barsi: Mit akart?
- Csóri: Megkérte Kató kezét.
- Barsi: Igen? A viszontlátásra! /indul/
- Csóri: Hova megy?
- Barsi: Utána... szétverem a fejét!
- Csóri: Várjon! Olyan sürgős? Mit ér vele?
- Barsi: Jól esne. Éppen hozzávaló hangulatom van.
- Csóri: Azt elhiszem. Mondja fiam, most magunk között,

őszintén, - maga tényleg nőtlen?

Barsi: Becsületszavamra.

Csóri: Budapesten is?

Barsi: Budapesten is!

Csóri: Vidéken?

Barsi: Vidéken is!

Csóri: A megyei jogú városokban?

Barsi: Az egész világon nőtlen vagyok!

Csóri: Akkor ne busuljon!

Barsi: Hogyhogy ne busuljak? Kató meg se hallgat! A vége az lesz, hogy egyszerűen kiteszi a szűrőmet.

Csóri: Abból nem lesz semmi. Albérlőt nem lehet kitenni.

Barsi: Lehetetlen állapot, hogy tegnap óta senki se áll szóba velem. Még Zotyí sem jött focizni,

Csóri: Dehogy nem. Látja, én szóbaállok magával és majd ők is... Majd én beszélek velük...

Barsi: Ne haragudjék, de ettől nem sokat várok.

Csóri: Miért nem?

Barsi: Mert magával se áll szóba senki.

Csóri: Ez igaz! Én vagyok a család szégyene. A feleségem csak harmadik személyen keresztül beszél velem. Mint a sánda mészáros: oda céloz, ide vág.

Barsi: És ha nincs más a szobában?

Csóri: Akkor a kályhának beszél. Mondja, úgy festek én, mint aki kalandok után futkos?

Barsi: Nem, aki ránéz magára, az nem gondolhatja komolyan.

Csóri: Mi az, hogy aki ránéz? Mit lát, aki ránéz? Talán mulya vagyok? Talán tutyi-nutyi vagyok? Vagy csunya vagyok?

Barsi: Nem úgy értettem. Nagyon idegesnek tetszik lenni.

Csóri: Ideges, az vagyok. Csodálja? ~~Ugy kerültem ebbe az egészbe, mint a sikkhizet a sportrovatra.~~

Barsi: Milyen furcsa... tegnap még szembenálltunk egymással...

Csóri: És ma már közös a sorsunk. Mondok valamit: fogjunk össze!

Barsi: Gondolja, hogy az használ?

Csóri: Azt mondják: egységben az erő! Tartsungh egy kis reggeli röpgyűlést. A főnököm is így szokta, ha valami nehéz probléma akad.

Barsi: És olyankor kisütnek valamit?

Csóri: Soha semmit. De mi azért megpróbálhatjuk. Én mindenestre elküldtem Soltészért.

Barsi: Idehívta azt a piszok alakot, aki hátbatámadott a listájával?

Csóri: Nem akart ő rosszat, nem tudta miről van szó. Magának mi a legközelebbi célja?

Barsi: Kibékülni Katóval! Megöl ez az egyhelyben topogás, ez a kényyszerű pihenő!

Csóri: Fontosabb az én esetem. Megöl az, hogy nincs pihenőm, nincs nyugalmam.

Barsi: Kérem szépen, volna egy kérésem. Legyen szives,

szóljon Katónak, hogy jöjjön ide.

Csóri: Ennek semmi akadálya. Megjegyzem, rá is parancsolhatok, elvégre az apja vagyok.

Barsi: Nem szeretném adminisztratív eszközökkel.

Csóri: Igaza van. Korszerűtlen. /kiszól balra/

Kató, gyere be kislányom!

Kató: /balról be, meglátja Barsit, Csórihoz fordul/
Tessék.

Csóri: Igen, én hívtalak, de ő akar veled beszélni.
És én most kimegyek, nehogy te isé énram nézz.
Odarézz, órá! /balra el/

Barsi: Kató! Tegnap óta mind a ketten aludtunk egyet a dologra. Arra kérlek, indulatok nélkül beszéljük meg mindazt, ami bánt...

Kató: Nincs mit megbeszélni... Megmondtam magának, nem kezdek el egy életet hazugsággal.

Barsi: Kató, ez nem hazugság... légy belátással...
bele kényyszerültem...

Kató: Folyton ezt fujjátok, hogy belekényyszerültem!

Barsi: Ez az igazság!

Kató: Az igazság az, hogy nem voltál őszinte hozzám.

Már pedig az emberi együttélés alapja a kölcsönös bizalom. Mit várhatok ezek után? Nem az egyetlen helyes dolog az, hogy szakítunk, most, amikor még nem késő?

Barsi: Furcsa lesz, ha elmeséled a lányoknak, hogy azért szakítottál, mert szeretlek és el akarlak

venni feleségül?

Kató: Nem tudsz őszinte lenni. Látod a barátod megmondta nyiltan: én nem vagyok magába szerelmes, de elvenném a lakás miatt.

Barsi: A piszok!

Kató: Ez egyenes beszéd. Ő legalább nyilt, becsületes ember.

Barsi: Én pedig házasságszédelgő, szélhámos vagyok, mi?

Kató: Tegnap óta sokat gondolkoztam ezen. Most már értem a te egész viselkedésedet. Azt, hogy az első tíz percbe megkértél, hogy azóta is folyton sürgetted az esküvőt. Azt mondtam neked, örült vagy! Tévedtem... Te hideg fejjel, okosan törtél a célod felé: megteremteri a feltételeket a vállalati lakáshoz, Jó az első is, aki az utadba akad, mindegy, hogy kivel...

Barsi: Nem mindegy.

Kató: De mindegy! Az első jött-ment is, aki hajlandó -
gyerünk! Ezért nem leszek a feleséged, mert mindegy! Mindegy, hogy ki!

~~Barsi: Ugy. Hát jó - legyen mindegy! Az első, aki az utamba akad, elveszem!~~

Soltész: /középen be/ Jóreggelt kívánok!

Barsi: Őt nem vehetem el.

Soltész: A kedves papát keresem.

Kató: Tessék jönni...

Barsi: /Soltészra/ De várjunk csak! Egy pillanat, Soltész ^{UD} ~~kartárs~~. Ugye ön jól ismeri Csóri ur háziasszonyát?

Soltész: Irmuskát? Igen.

Barsi: Irmuskának hívják?

Soltész: Kartal Benőné, elvált.

Barsi: Tehát Kartalné. Megkérhetném önt egy szivességre?

Soltész: Természetesen.

Barsi: Megkérdezném tőle, hogy hajlandó volna-e feleségül jönni hozzám?

Soltész: Feleségül, önhöz? Már bocsásson meg... de úgy tudom, hogy maguk ketten...

Barsi: Hol van az már!... Szóval Irmuska elvált asszony.

Soltész: Igen. Van neki egy kislánya is.

Barsi: Még egy gyerek is van - nagyon jó! Hol lehetne a hölgyel találkozni?

Soltész: Ugy mondta Irmuska, hogy idejön, rendezni akar bizonyos dolgokat.

Barsi: Még jobb! Volna kedves pohatolózni nála, hogy házasság lehetséges-e?

Soltész: Lehetséges.

Barsi: De sürgősen.

Soltész: Pláne lehetséges!

Barsi: Nagyszerül! Ennek igazán örülök.

Kató: Csak hallgatlak. Képes volnál elvenni azt a nőt?

Barsi: Miért ne? Mindegy. A célnak tökéletesen megfelel. /Soltészhez/ Nem tudja véletlenül, hogy Irmuskának hányas lába van?

Soltész: Ezt nem tudom, de miért fontos ez?

- Barsi: Volna egy menyasszonyi cipő, visszamaradt.
- Kató: Nem maradt vissza. Nekem lesz rá szükségem!
- Barsi: Neked?!
- Kató: Igen, nekem! Férjhezmegyek a barátodhoz!
- Barsi: Páloshoz?
- Kató: Miért ne? Tetszik nekem, nagyon helyes fiú, a-
mellett nyílt, őszinte, nem hazudós... Van va-
lami kifogásod ellene?
- Barsi: Milyen alapon? Rendes állása van... lesz lakása
is... /Soltészhez/ Ugye kérem, lesz lakása?
- Soltész: Hogy hívják?
- Kató: Pálos Imre.
- Soltész: Pálos... /nézi a listát/ Pálos... igen, rajta
van. II. emelet 7. Pálos Imre, nő, egy gyerek
atyja.
- Barsi: Akkor ez tökéletesen rendben van.
- Kató: Micsoda? Pálos Imre nő? Ez lehetetlen!
- Soltész: Kérem, én csak azt mondhatom, ami ide van írva.
- Kató: Ugyan... a maga listáján mindenki nő.
- Soltész: Kérem, ez egy hivatalos lista. Győződjék meg
róla, saját szemével, tessék, itt van: nő, fele-
sége, egy gyerek, összesen három személy.
- Barsi: Soltész ^{úv} kartás, azt hiszem a cipő mégis aktu-
ális.
- Soltész: Ugyan már... nem is értem, hogy tulajdonképpen
mit akar.
- Kató: Minden férfi csiskefogó! Pukkadjatok meg vala-
mennyien! /balra el/
- Barsi: No látja, ezt akartam! /jobbra el/

- Soltész: De azért ő is pukkan.
- Kartalné: /középen be/ Jónapot!
- Soltész: A, Imuska, milyen csinos ma!
- Kartalné: Hagyjon engem, Soltész ^{Új} kartárs. Eljöttem, mert akarok egy jó szót szólni ehhez az asszonyhoz. Azonkívül szeretném visszakapni a barátjától a lakáskulcsot. Mondja meg neki, a holmijáért küldjön el, de az én lakásomba többé be ne tegye a lábát.
- Soltész: Ezt megérttem. Egy kicsit én is hibásnak érzem magam, én ajánlottam Csóri ^{ÚJAT} kartársat. Kihívom Csórinét és amíg maguk itt beszélgetnek, visszakeresem a kulcsot - rendben van?
- Kartalné: Köszönöm.
- Soltész: /balra bekopog/
- Csóriné: /balról be/ Jónapot kívánok, velem akarnak beszélni?
- Soltész: ~~A kartárs~~ ^{Imuska} szeretne valamit mondani. A kedves férje?
- Csóriné: A kertben van.
- Soltész: Megkeresem...
- Csóriné: Tessék csak...
- Soltész: /középen el/
- Csóriné: Tessék leülni.
- Kartalné: Köszönöm. Tegnap olyan feldultan rohantam el innen... azért jöttem ma vissza, mert úgy érzem, igazságtalan voltam. Arra kérem, ne haragudjék.
- Csóriné: Nem haragszom, sőt... megérttem magát! Itt csak

egy embert lehet hibáztatni és az az én uram.
Őszintén megmondom, nem is értem, mi ütött bele.
Ugy látszik, minden férfi megbolondul, ha már
öregedni kezd, különben hogyan is lehetne meg-
érteni, hogy egy nős, kétgyerekes családapa egy
másik asszonynak házasságot ígérjen.

Kartalné: Én nem akarom őt védeni, erre semmi okom sincs.
Azt azonban meg kell mondanom, hogy ő nem ígért
házasságot!

Csóriné: Hát ha nem is ezekkel a szavakkal, de biztosan
tett rá célzást.

Kartalné: Én nem akarom őt védeni, erre semmi okom sincs,
de meg kell mondanom őszintén, hogy ő direkte
nem célozgatott.

Csóriné: Hát akkor úgy viselkedett. Sokszor egy biztató
pillantás minden szónál többet mond. Tudom...
nem akarja őt védeni... erre semmi oka sincs...

Kartalné: Nincs... de azt meg kell mondanom őszintén,
hogy ő direkte nem pislantott.

Csóriné: Már, ne haragudjék, de ha nem célozgatott, nem
pislantott, akkor...

Kartalné: Hát éppen ez az! Kérem én ott dolgozom a vállala-
lati büfében. Az a rengeteg férfi mind bejár,
ha az ember egy jó szót szól, vagy valakire ked-
vesen ránéz, már ajánlatot tesznek, meg kezdik
a vacakolást, meg nyulkálnak, - az ember azt
se tudja, hogy hova kapkodja magát. Ő nem olyan
ember, Csóri kartárs egy komoly ember, kérem.

Hát ezért gondoltam én arra, hogy milyen jó lenne, ha most már ott maradna mellettem, mert higgye el, asszonyom, ha csak egy ilyen kicsi férfi áll az ember mellett, már más a világ!

Csóriné: Hát még egy ekkora!

Kartalné: És most már megmondom őszintén azt is: nem a soffőr ajánlotta, hogy lehoz, én kértem, hogy lejöhessenek ide egy kicsit körülnézni, mert jó az, ha az ember előbb körülnéz...

Csóriné: Az sose árt.

Kartalné: Meg aztán arra gondoltam, hogy csinálok egy kis meglepetést, de arra nem gondoltam, hogy ekkora lesz a meglepetés. Hát, csak ennyit akartam mondani és még egyszer kérem, ne haragudjék rám.

Csóriné: Őszintén mondom, nem haragszom.

Soltész: /középen be/ Na kérem, már itt is vagyok.

Kartalné: Mi is megbeszéltük, amit akartunk.

Soltész: /Csórinénak/ ^{szükségét} Elkisérem a ~~kartálnéhoz~~ egy darabon, mert akarok neki mondani valamit, de még visszajövök.

Csóriné: Azt nem kell az utcán intézni, ne zavartassák

magukat, itt is beszélhetnek. /Kartalnéhoz/ Hát

Isten velem! /kezet nyújt/

Kartalné: Minden jót kívánok! És gratulálok a szép családjához. Ugye elhiszi, hogy én is őszintén beszélek.

Csóriné: Miért ne hinném? Hiszen maga - ha rövid időre

és - de a családhoz tartozott! /balra el/

- Soltész: Tessék, itt a lakáskuács. /átadja/
- Kartalné: Köszönöm. /kis sóhaj/ Ott tartok, ahol két héttel ezelőtt.
- Soltész: Imuska, én szeretném jóváterni ezt a dolgot. Megígérem. én férjhezadom magát.
- Kartalné: Maga?
- Soltész: Még pedig rövidesen és itt!
- Kartalné: Ugyan már... most sültöm fel éppen itt. Kiboldogok kapkodni egy póruljárt nő után?
- Soltész: Ez találás dolga. A hoppot maradt nő nem nagyon kelendő, de annál kapósabb egy nehezen elérhető asszony.
- Kartalné: Azt ki mondta, hogy nehezen elérhető?
- Soltész: Senki, azt én mondom.
- Kartalné: Nem kell ilyeneket hitesztetni. Ugyis olyan nehéz viszonyok vannak.
- Soltész: Ne legyen már olyan bétortalan! Magának van egy gyereke!
- Kartalné: Éppen ez az! A férfiak általában nem lelkesednek azért, ha a menyasszony készen hoz gyereket a házassághoz. Csökörtyős módon saját maguk akarnak közreműködni a gyerek dolgában.
- Soltész: Itt most más a helyzet! Aki lakást akar kapni, az új házban, annak sürgősen kell asszony és gyerek! Határidős ügyletről van szó, maga itt most szezoncikk! Garantálom, hogy egy hónapon belül férjhezadom. /Kartalné indul/ Hova megy?

- Kartalné: A soffőr a sarki cujrárszdába szól be értem, egy negyedóráig ott még megtalál. De az Urister legyen magához irgalmas, ha én egy hónapon belül nem leszek meggyasszony! /középen el/
- Kató: /balról be/ Nincs már itt a hölgy?
- Coltész: Nincs. Most ment el. Megyek, referálok az édesapjának, /középen el/
- Kató: /némi vivódás után bekopog jobbra/ /a kilépő Barsinak/ Ezt elfelejtettem odaszólni... a jegygyűrű... Szükséged lesz rá...
- Barsi: Jaj, igazán kedves vagy, köszönöm szépen. Egyébként mi ujság?
- Kató: Csak nem akarsz velem társalogni?
- Barsi: Csak nem akarsz velem haragban lenni? Ez igazán kellemetlen volna... Itt lakunk egymás mellett...
- Kató: Remélem nem sokáig...
- Barsi: Sajnos, semmi jóval nem tudlak biztatni. Ezek a mai lakásviszonyok... Mit lehet tenni?
- Kató: Például téged kitenni!
- Barsi: ~~Albérlet nem lehet kitenni. Épp az előbb mondtam valaki.~~ Ejnye, ki is volt? Jaj igen, az édesapád.
- Kató: Te milyen szentelen vagy! Mikor idejöttél, másképpen viselkedtél...
- Barsi: Elfogult voltam. Megláttalak, elvesztettem a fejem.

Kató: Lakásügyben.

Barsi: Várd Kató, én nem akarom újra kezdeni a vitát. Rájöttem, hogy téged csak egy módon tudlak meggyőzni. Tessék. /levelet ad át/

Kató: Mi ez?

Barsi: Olvasd el.

Kató: /olvassa/ "Ezennel bejelentem, hogy az általam igényelt lakásról lemondok"... /felváz/ Te lemondasz a lakásról?

Barsi: Már le is mondtam. És mivel nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy ebben megint valami turpisság van, a borítékot megcímeztem, van rajta bélyeg, légy szives add postára te. És most végre - nincs lakás! Csak én vagyok! Barsi Pál, huszonhat éves, nem iszom, nem dohányzom, magam beretválkozom, vakbelem nincs, állásom van, szeretlek! Jössz velem holnap a Tarácsházára esküdni?

Kató: Igazán nem a lakás miatt akartál elverni?

Barsi: Én a lakás miatt határoztam el, hogy megköszönök. De mikor beléptem ebbe a szobába és megláttalak téged, szoknyával a fejedem - egyszerre vége lett minden kigondolt tervnek, megszünt minden! Veled akár barlangban is laknék!

Kató: Szeretsz?

Barsi: Kató... gondolj vissza erre a kilenc napra... az első csókra a másodfoku egyenleteknél... Jegyezze csak... "Egy ifju férj fizetésének feléből élelmiszert vesz, 15-öd részét lakbér-

re adja, lo-ed részét elkölti és még marad 8000 forintja"...

Kató: / A fiu vállára hajtja a fejét/ Nem marad, mert 6000-at odaad ifju feleségének...

Barsi: 5000-at!

Kató: /szeliden/ Bocsáss meg, én 600-ra emlékszem.

Barsi: Te édes! Téged az Uristen is feleségnek teremtett. ~~Ami~~ (SZÁM.) INE A!

Pálos: /kezében virágcsokorral, középbe/ Ahányszor én ide belépek, ezek mindig csókolóznak. Katóka, van egy vékony sejtelnem, hogy miről beszéltünk, az már nem aktuális... Azért tessék!

Kató: Nagyon sajnálom! Egyébként, hogy van a kedves felesége?

Pálos: Nekem nincs feleségem.

Kató: Láttam egy listát, amely szerint maga nős, egy gyerek atyja.

Pálos: A... azt csak a lakás miatt mondtam - ezt Páli is igazolhatja.

Barsi: Fogalman sincs, hogy miről beszélsz. Te iratkoztál fel arra a bizonyos listára?

Pálos: En.

Barsi: Azonos vagy azzal a Pálos Imrével, aki a listán szerepel?

Pálos: Azonos vagyok, de...

Barsi: Ki mondta be ezeket az adatokat?

Pálos: Tudod jól, hogy én mondtam be, de azt is tudod, hogy miért?!

Barsi: Annyit tudok, hogy ha egy ilyen nyílt, becsületes, nem hazudós férfi azt mondja, hogy nős, egy gyerek atyja - akkor az úgy is van!

Pálos: Szeret televízió! Krigli! Te így viselkedsz a haveroddal?

Barsi: Engem nem érdekel egy olyan barát, aki folyton azt magyarázza, hogy miért hazudott. /pózzal/
"Az emberi együttélés alapja a kölcsönös bizalom". Egyébként nem mennél a fenébe...?

Kató: Ne beszélj így! Először is: ő vendég.

Barsi: Igazad van. /Pálosnak/ Ül le, ha van képed hozzá.

Pálos: Kuncogni fogsz... van.

Barsi: /Katóhoz/ Szabad? /huzza jobbra/

Kató: Mit akarsz?

Barsi: A cipő... fel kell próbáljad. Holnap esküszünk.

Kató: /Páloshoz/ Kérem, ne haragudjék... nekem se könnyű. Életemben először léptem át egy legénylakás küszöbét... /mindketten jobbra el/

Pálos: Nekem még küszöböm sincs! Én milyen marha pechben vagyok... /a kalapjáért visszajövő Soltészhez/ Uram, állítom, hogy ember még ilyen rossz passzba nem keveredett! Nem fogja elhinni: hetek óta nősülni szeretnék és nem megy! Különben mit mesélek, nem is ismerem magát - jónapot! /indul/

Soltész: Várjon! Maga tényleg nősülni akar?

Pálos: Akarok. /indul/

Soltész: Várjon! Szabad a becses nevét?

- Pálos: Pálos Imre vagyok. /indul/
- Soltész: Várjon! /előveszi a listát/ Pálos... persze, emlékszem már, maga a II. emelet 7. Soltész vagyok. Maga a legjobbkor jött!
- Pálos: Ezt se mondták még nekem ebben a szobában! Uram, ha tudná, mit rohantam már ebben az ügyben... Például résztvettem egy leánygimnázium érettségi bankettjén. Huszonnégy lány - eredmény nulla!
- Soltész: Mit kell magának ilyen gyerekek után szaladgálni! Mit tudnak ezek az életről? Magának egy tapasztalatokban gazdag nőre van szüksége!
- Pálos: Azért ne legyen túl gazdag se azokban a tapasztalatokban...
- Soltész: Uram! Van a maga számára egy valóságos főnyeremény. Csinos, szép asszonyka, óriási előnnyel!
- Pálos: Készpénz?!
- Soltész: Több!
- Pálos: Lakás nem érdekel!
- Soltész: Egy gyerek, még hozzá készen! Nincs bizonytalan-kodás, nincs kapkodás, nyugalom van, biztonság-
érzet, nem az, hogy reméljük, meg hogy miért ne lenne - van! Készen van!
- Pálos: Katonaköteles, vagy már leszerelt?
- Soltész: Ne beszéljen bolondokat! Hat éves, gyönyörű kislány!
- Pálos: Hol látható a nő?
- Soltész: Itt a sarkon...
- Pálos: Tessék?

- Soltész: A sarki cukrászdában! Menjén át, pár perc múlva én is ott leszek.
- Pálos: Ha a hölgy tényleg csinos, akkor nem kell sietnie! /középen el/
- Csóri: /balról be/ Ki ez az alak, aki itt folyton rohangál?
-
- Soltész: Egy fiatalember, az én ügyfelem. Hogy állnak a feleségével?
- Csóri: Javul a helyzet. Már direktben vagyunk. Már egyenesen nekem mondja. Ez most már valahogy rendbe jönne, csak azt nem tudom, hogy hol fognak aludni Pesten?
- Soltész: Hát nézze csak... amíg a munkám ideköt, arra az időre én átadhatnám a pesti szobámat.
- Csóri: Jaj, maga egy igaz barát, hálásan köszönöm!
- Soltész: Na látja, nem kell megijedni, minden rendbe jön és minden marad a régiben; a jelszó továbbra is az, hogy a hatvani állomáson: jeggyürü a mellényzsebbe! /lehuzza a jeggyürűjét, zsebre vagja/
- Csóri: /vidám cirkossággal/ Jeggyürü a mellényzsebbe!
~~/és is lehuzza a gyürűjét, zsebre vagja/~~
-
- Soltész: De azt kikötöm: a háziasszonyomnak hagyjon békét - különben velem gyűlik meg a baja!
- Csóri: De Soltész ^{jo} ~~kartárs...~~
- Soltész: Hono! A háziasszonyom 30 éves, csinos asszonyka, és csak annyit mondok magának...
- Csóri: Tudom! ~~Ajtóátnyitók~~ Ajtóátnyitás nincs, társalgás az előszobában, vagy a koryhában állva.

Soltész: Azért mondom!

Csóriné: /be/ Kató hol van?

Soltész: Biztosan a vőlegényénél.

Csóriné: Kató!

Kató:
Barsi: /boldog mosollyal jobbról be/

Csóriné: Ugy látom, nálatok minden rendben.

Kató: Igen.

Csóri: Hátán aztán meglegyen időre az a gyerek!

Soltész: Ne sűrgesse őket. Bizték az építőipari Vállalatok határidőiben. Mire a ház készen lesz, a gyerek már iskolába jár.

Barsi: Bernünket az a ház már amugyse érdekeli. Lemondtam a lakást.

Kató: /váratlan harciassággal/ Mi az, hogy lemondtdad? Te nem mondasz le semmit! Aki családot alapít, az ne hűsködjék! A lakáshoz pedig igenis ragaszkodom!

/a levelet széttépi/

Csóri: /Barsinak/ Nyugalom, édes fiam... már kezdődik...

Csóriné: Mi kezdődik, Titi?

Zotyi: /porosan, jobbhátul be/ Kicsókolom!

Csóriné: Nézzétek a cipőjét! Mondom, futballozni volt!

Zotyi: De Anyus... igazán nem...

Csóri: Ne hazudj! A hazugság a legnagyobb bűn! Majd mindjárt kapsz egy pofont.

Zotyi: Kibékültek a felnőttek - most megint engem macerál mindenki! /jobbhátul el/

- Csóriné: Kartalrétől elköltözől; hol fogsz lakni Pesten?
- Csóri: Egyelőre ez is megoldódott. Soltész kartárs felajánlotta a pesti szobáját.
- Csóriné: /feléledő gyávaival/ Ugy. És Soltész ur kirél lakik?
- Soltész: Egy hölgynél.
- Csóriné: Miféle hölgynél?
- Soltész: Egy ó. ööö... idősebb hölgynél..
- Csóri: Koros hölgynél; lehet ugy izé...
- Soltész: Amyinnak néz ki, de valójában idősebb.
- Csóri: Rövidesen elérni a nyugdíj-korhatárt; amelletti beteg... A támasza lesznek.
- Csóriné: A támasza. /Barsinak/ Mondja csak, édes fiam, a maga pesti szobája rövidesen felszabadul, átadná apusnak?
- Barsi: Ez nagyszerű ötlet! Hiszen így nem marad egyedül a nénikém... Szegényke, olyan magányos, öreg, beteg...
- Csóri: /kétségbeesetten/ Öreg, beteg!...
- Csóriné: /Csórinak/ Majd a támasza leszél! És majd én is gyakran meglátogatáak benneteket!
- Kató: Hogy hívják a nénikéd?
- Barsi: Apusnak röviden csak Róza néni.
- Csóri: Milyen néni?
- Barsi: Róza néni.
- Csóri: No végre! Most már legalább azt is tudod, hogy ki az a Róza néni!
- Csóriné: Látod apus, milyen szerencséd van. Hozzá őszir-

te lehetsz, hiszen a rokonod leszel.

Csóri: Rokonom... Azt se tudom, kije leszek neki...

Csóriné: A támasza leszel... Antal... a támasza...

Csóri: /Soltésznek/ Szóljon már valamit! Segítsen!

Soltész: ~~Kartársam,~~ ^{BARTÓTON} ha egy asszony, hátlen, csalfa, az ellen van orvosság. De ha egy asszony hűséges, gondos - az ellen nem lehet tenni semmit!

Csóri: Igaza van Anyus, békülj meg velem. Ezután mindig őszinte leszek - esküszöm! /feltartja esküre két ujját/

Csóriné: /ráréz a kezére/ Hol a jeggyűrőd?

Csóri: A jeggyűrüm...

Soltész: /menti/ Biztosan a fürdőszobában felejtette!

Csóri: /nem érti/ De nem...

Soltész: /integet/ Velem is megtörtént már!

Csóri: Jaj igen... Igen! /indulna kifelé, De/:

Csóriné: /rákiált/ Várj! /hozzálép, mellényzsebéből kiveszi a jeggyűrűjét és az ujjára huzza/
Most esküdj!

Csóri: /esküre tartott kézzel/ Sose tagadlak lel!

Csóriné: Es Hatvartól felfelé is nős leszel?

Csóri: Esküszöm - oda-vissza nős leszek! /megcsókolja az asszonyt/

F ü g g ö n y .

/Boda Gézáné/